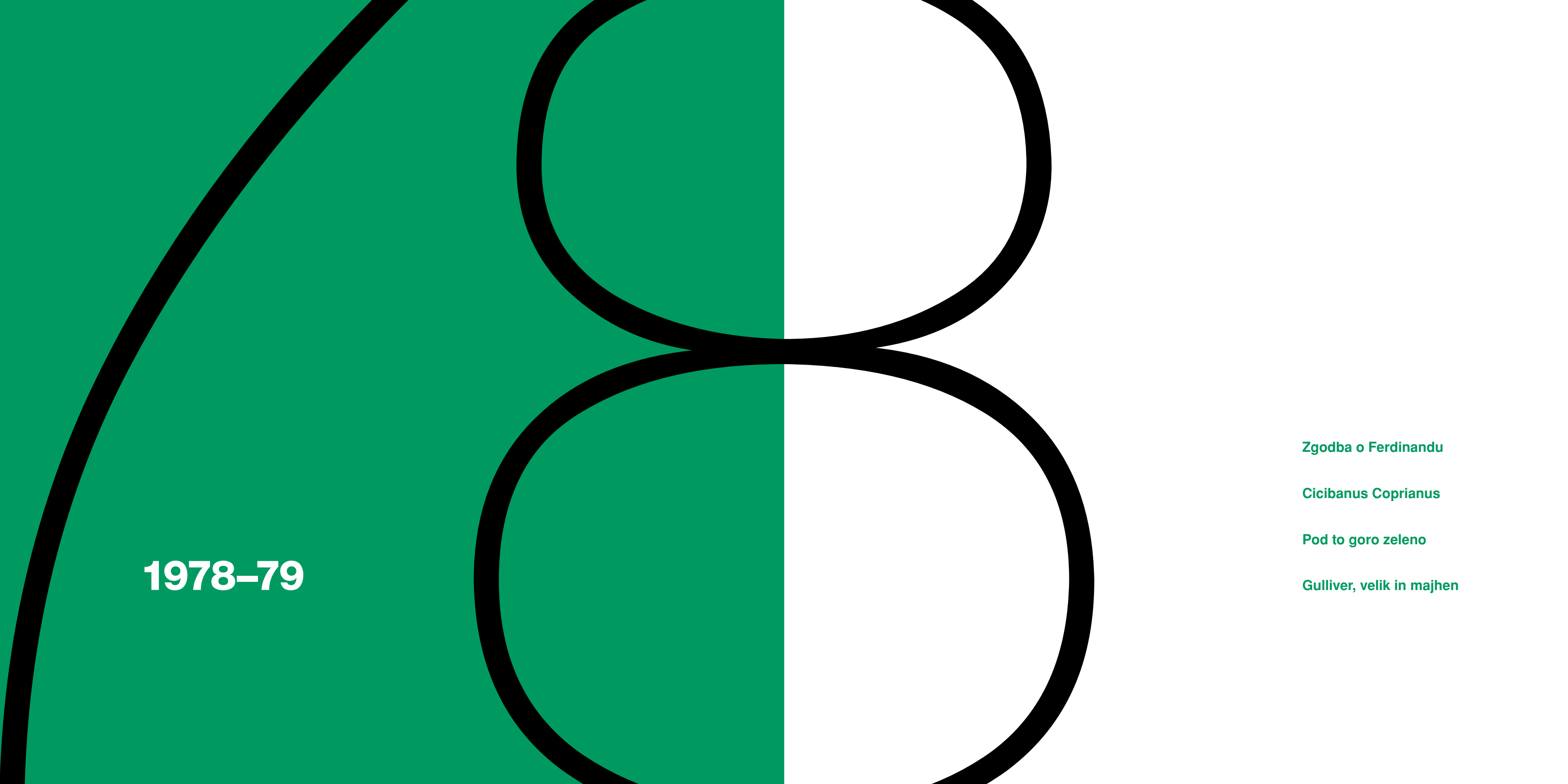

1978

1988

*Takrat, ko bodo lutke med nami zopet zavzele mesto, ki jim pripada,
se bodo ljudje, ki nanje ne mislijo, zelo začudili njihovi moči.*

(Jules Romain)

1978–79

Zgodba o Ferdinandu

Cicibanus Coprianus

Pod to goro zeleno

Gulliver, velik in majhen

PREMIERA: 19. 12. 1978, LGL – MARIONETE

Zgodba o Ferdinandu

Munro Leaf
Milan Dekleva

režija:
Helena Zajc
dramaturško vodstvo:
Albert Kos
likovna zasnova:
Kostja Gatnik
glasba:
Tone Janša
tonski posnetek:
Dušan Mauser
izvedba lutk:
Kostja Gatnik, Anja Dolenc, Štefan Potočnik, Mitja Ritmanič, Mojca Smerdu, Igor Somrak, Salko Bašić

premierna zasedba:
Pripovedovalec
Janez Hočevar
Ferdinand
Jože Mraz, vodi **Peter Dougan**
Krava
Nadja Vidmar, vodi **Zora Dobeic**
Prvi bik
Laci Cigoj, vodi **Jernej Slapernik**
Drugi bik
Blaž Vižintin, vodi **Breda Hrovatin**
Čmrlj
Nace Simončič, vodi **Alenka Pirjevec**
Prvi mož – Puščičar
Jože Zalar, vodi **Božidar Jokič**
Drugi mož – Pikador
Janez Eržen, vodi **Zora Dobeic**
Tretji mož – Matador
Sandi Pavlin, vodi **Marko Velkavrh**
Pokovec
Silvij Božič, vodi **Breda Hrovatin**
Kmet
Brane Ivanc, vodi **Vera Stich**

Cigan
Vladimir Jurc, vodi **Jernej Slapernik**
Dami z rožami
Lučka Drolc, vodi **Vera Stich**
Plesalka
Voznik
vodi **Marko Velkavrh**
sodelujejo še
Salko Bašić, Anton Cerar, Milan Juvan, Miro Sedmak

tehnično vodstvo:
Ciril Jagodica
inspicient:
Milan Ekar
razsvetljava:
Esad Muratagić
število ponovitev: **94**
število gledalcev: **9.789**

Stanka Godnič, Delo, 21. 12. 1978

Cicibanus Coprianus

Oton Župancič

PREMIERA: 15. 12. 1978, DVORANA KINA MOJCA

odrska adaptacija in
dramaturško vodstvo:
Matjaž Loboda
režija:

Albert Kos po idejnem konceptu
Matije Milčinskega
likovna zasnova:
Darja Vidic
izdelava lutk, kostumov in scene:
Anja Dolenc, Mitja Ritmanič,
Mojca Smerdu, Igor Somrak

zasedba iz sezone 1979/80:
Lučka Drolc,
Blaž Vižintin,
Jože Zalar

tehnični sodelavec:
Vili Mokorel
tehnično vodstvo:
Ciril Jagodic

število ponovitev: **28**
število gledalcev: **4.065**

Pol ure za Župančiča

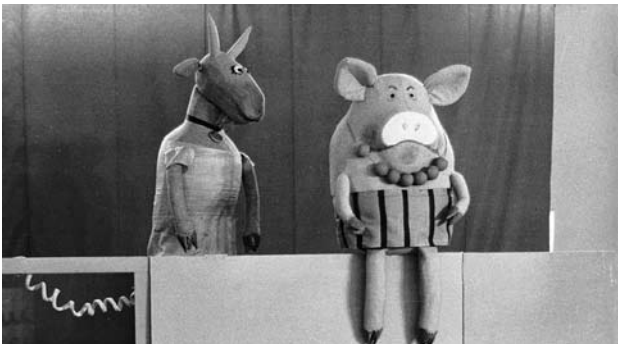
Ce iščemo novi predstavi ljubljanskih lutkarjev njen prostor v doživljajskem svetu otrok, jo lahko pozdravimo kot zelo mobilno uprizoritev, ki se lahko seli iz vrtca v vrtec, iz šole v šolo in povsod dosega svoj namen: ob poznanih verzih spodbuja s smotno zastavljenim ponavljanjem in variranjem recitacije dodatno otroško improvizacijo in je, potemtakem, ustvarjalna spodbuda.

Stanka Godnič, Delo, 30. 1. 1980

Pod to goro zeleno

Matjaž Loboda

PREMIERA: 15. 12. 1978, VRTEC BIČEVJE

režija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Marija Lucija Stupica
glasbena oprema:
Tomaž Pengov
izvedba lutk in scene:
Anja Dolenc,
Mojca Smerdu,
Salko Bašić

premierna zasedba:
Igralec
Nace Simončič
Igralka
Nadja Vidmar
Kuža
Nace Simončič
Koza
Nadja Vidmar
Svinja
Nace Simončič
Kura
Nadja Vidmar
Sraka
Nace Simončič
sodeluje še
Tomislav Bevanda

tehnično vodstvo:
Ciril Jagodica

število ponovitev: **146**
število gledalcev: **17.776**

Brez spontanosti
Vključevanje »neskrita animatorja«, ki pred očmi otrok demonstrira oživljanje lutke, se nam zdi zelo zanimivo, saj nas prepričuje o tem, da otroci ne-čejo ločevati sveta resničnosti od lepe iluzije umetniške igre.

Dnevnik, 23. 1. 1979

GOSTOVANJA

1980 ZR Nemčija

PREMIERA: 20. 3. 1979, DVORANA SLOVENSKEGA MLADINSKEGA GLEDALIŠČA

Gulliver, velik in majhen

Milan Jesih
po Jonathanu Swiftu

Skupni projekt Slovenskega mladinskega gledališča in LGL

režija:
Slobodanka Aleksić
likovna podoba:
Meta Hočevar
glasbena oprema:
Jani Golob
umetniški sodelavec:
Branko Miličević
dramaturg lektor:
Dominik Smole
izdelava lutk:
Salko Bašić, Anja Dolenc, Štefan Potočnik, Mitja Ritmanič, Mojca Smerdu, Igor Somrak
izdelava kostumov:
Stanko Tancek, Zora Lupinc, Jožica Plut
izdelava scene:
Karel Pišljar, Salko Bašić, Dragutin Bukinac
vodja predstave:
Mitja Trampuš
pomočnik:
Emil Zupanc
glasba je bila posneta v studiu Akademik, tonski posnetek v studiu RTV Ljubljana

premierna zasedba:
Soproga, 2. soseda, kraljica
Alja Tkačeva
Hči, 1. soseda
Lučka Drolc
Zet, 2. minister, kralj
Božo Vovk
Vnuk, deklica
Olga Grad
Anglež, cesar, kmet,
2. znanstvenik
Sandi Pavlin / Niko Goršič
Angležinja, cesarica, kmetica
Marija Jeraj
Starec, Reldrasal, 2. sosed
Silvo Božič
Mladenič, Bolgolam,
1. znanstvenik
Marjan Trobec
Služabnik, 3. minister,
1. sosed, 3. znanstvenik
Laci Cigoj
Gulliver
Jože Mraz
pritlikavci, velikani
vodijo **Zora Dobeic, Peter Dougan, Breda Hrovatin, Božidar Jokić, Jernej Slapernik, Marko Velkavrh**

razsvetljava:
Esad Muratagić, Viktor Kozlevčar, Janez Lampreht
tehnično vodstvo:
Ciril Jagodic, Janez Pavlovčič
odrski delavci:
Milan Juvan, Niko Oblak, Dragutin Bukinac, Zdene Šinigoj
odrska mojstra:
Metod Kambič, Miro Sedmak
rekviziter:
Vili Mokorel
garderoberka:
Marjana Vodeb
frizerka:
Barbara Kušar

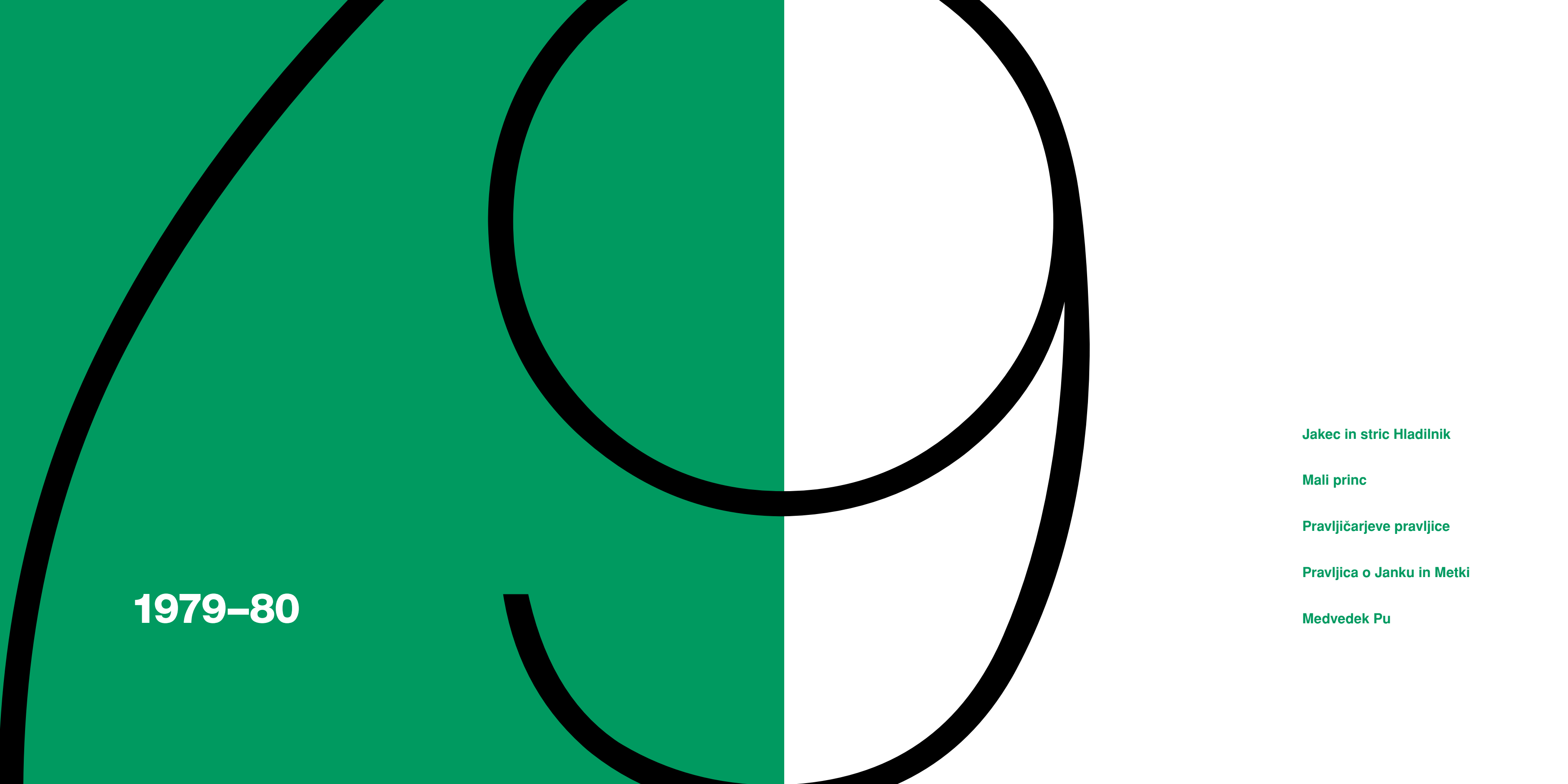
število ponovitev: **20**
število gledalcev: **6.000**

Andrej Inkret, Delo, 22. 3. 1979

France Vurnik, Dnevnik, 21. 3. 1979

1979–80

Jakec in stric Hladilnik

Mali princ

Pravljičarjeve pravljice

Pravljica o Janku in Metki

Medvedek Pu

PREMIERA: 5. 9. 1979, DVORANA KRAJEVNE SKUPNOSTI ZGORNJA ŠIŠKA

Jakec in stric Hladilnik

Polonca Kovač

režija:

Albert Kos

likovna zasnova:

Momo Vuković

glasba:

Aleš Kersnik

koreografija:

Jaka Hafner

dramaturški sodelavec:

Matjaž Loboda

izvedba lutk in scene:

Salko Bašić, Anja Dolenc,

Mitja Ritmanič, Mojca

Smerdu, Igor Somrak

premierna zasedba:

Jakec

Nadja Vidmar

Oče

Blaž Vižintin

Hladilnik Lojze

Nace Simončič

Budilka

Vera Stich

Sesalnik Reti

Blaž Vižintin

Predsednik društva za

avtomatizacijo vsega sveta

Jože Zalar

Avtomat za sladoled Marjetica

Vera Stich

Teta Miša

Alenka Pirjevec

inspicient:

Milan Ekar

luč:

Tomo Bevanda

odrski mojster:

Miro Sedmak

tehnični sodelavec:

Niko Oblak

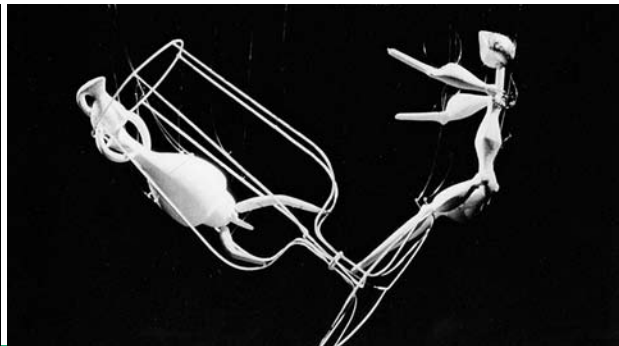
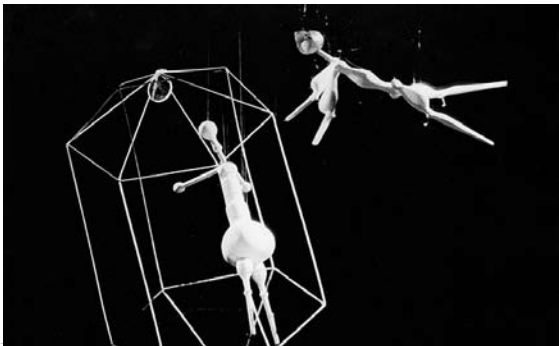
tehnično vodstvo:

Ciril Jagodic

Število ponovitev: **30**

Število gledalcev: **6.060**

PREMIERA: 19. 10. 1979, LGL – MARIONETE

Mali princ

Antoine de Saint-Exupéry

prevod:
Ivan Minatti
priredba:
Jože Pengov
dramaturško vodstvo:
Matjaž Loboda
likovna zasnova lutk in scene:
Peter Černe
režija:
Edi Majaron
glasba:
Lojze Lebič
izvedba lutk in scene:
Anja Dolenc, Mojca Smerdu, Mitja Ritmanič, Peter Černe, Salko Bašič
glasbeni posnetek:
Branko Starič

premierna zasedba:
Exupéry
Silvij Božič
Letalec
Silvij Božič / Blaž Vižintin
Mali princ
Alenka Pirjevec,
vodi **Peter Dougan**
Vrtnica
Vera Stich,
vodi **Marko Velkavrh**
Kralj
Laci Cigoj, vodi **Božidar Jokič**
Nečimrnež
Blaž Vižintin, vodi **Zora Dobeic**
Pijanec
Silvij Božič,
vodi **Marko Velkavrh**
Trgovec
Blaž Vižintin,
vodi **Božidar Jokič**
Svetilničar
Laci Cigoj, vodi **Zora Dobeic**
Geograf
Silvij Božič,
vodi **Marko Velkavrh**
Kača
Berta Bojetu,
vodi **Božidar Jokič**
Lisica
Zora Dobeic,
vodi **Marko Velkavrh**
Kretničar
Laci Cigoj, vodi **Božidar Jokič**

tehnično vodstvo in navezava lutk:
Ciril Jagodić
vodja predstave:
Milan Ekar
ton:
Jernej Slapernik, Bor Turel
razsvetljava:
Esad Muratagić, Tomislav Bevanda
odrski mojster:
Miro Sedmak
scena:
Niko Oblak

število ponovitev: **65**
število gledalcev: **6.970**

Stanka Godnič, Delo, 3. 12. 1980

GOSTOVANJA

1980 Francija

Stanka Godnič, Delo, 24. 10. 1979

Igor Likar, Stop, 22. 11. 1979

Pravljicarjeve pravljice

Jiri Streda

Rdeča Kapica
Kraljična na zrnju graha

PREMIERA 19. 11. 1979, DVORANA DOMA KRAJEVNE SKUPNOSTI ZGORNJA ŠIŠKA

prevod:
Avgusta Smolej
režija:
Karel Makonj
likovne rešitve:
Alois Tomanek
glasbena oprema:
Edi Majaron
izdelava lutk, kostumov in
rekvizitov:
Alois Tomanek,
Anja Dolenc,
Mojca Smerdu,
Mitja Ritmanič,
Niko Oblak

premierna zasedba:
Berta Bojetu /
Breda Hrovatin,
Blaž Vižintin /
Bojan Marošević

inspicient:
Milan Ekar / Vili Mokorel
razsvetljava:
Tomislav Bevanda

število ponovitev: **303**
število gledalcev: **61.524**

LUTKOVNA PREDSTAVA POSEBNO DOŽIVETJE

A ni bila navadna lutkovna predstava, kakršno smo morda navajeni gledati po televiziji ali na kakem gostovanju iz matične domovine. Bil je tako imenovani odprt tip predstave, kjer se stikata ironizacija pravljičarje in realnosti, kjer tečeta vzporedno dve liniji: odnos med pravljičnimi osebami in od-

nos med realnimi osebami, ki predstavo vodite. To novost je ljubljansko Lutkovno gledališče povzelo po češkem gledališču, ki se s to zvrstjo že dalj časa ukvarja.

Posebna zasluga gre nedvomno samima igralcema Bredi Hrovatin in Bojanu Maroševiću ter njenemu umetniškemu vodiju Ediju Majaronu.

Primorski dnevnik, 5. 3. 1980

PREMIERA: 12. 4. 1980, DVORANA DOMA KRAJEVNE SKUPNOSTI ZGORNJA ŠIŠKA

Pravljica o Janku in Metki

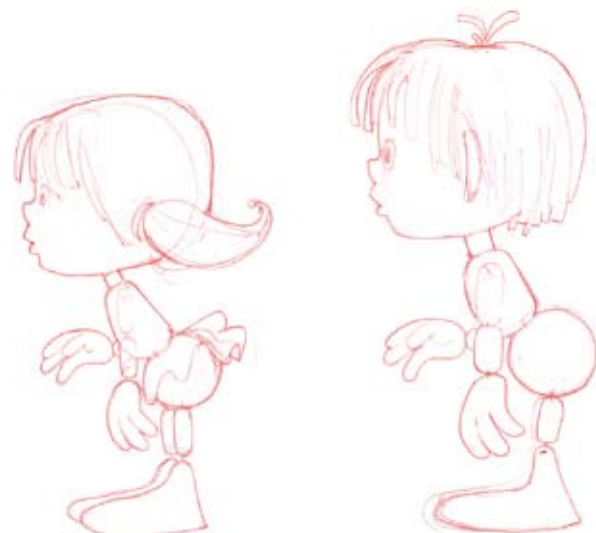
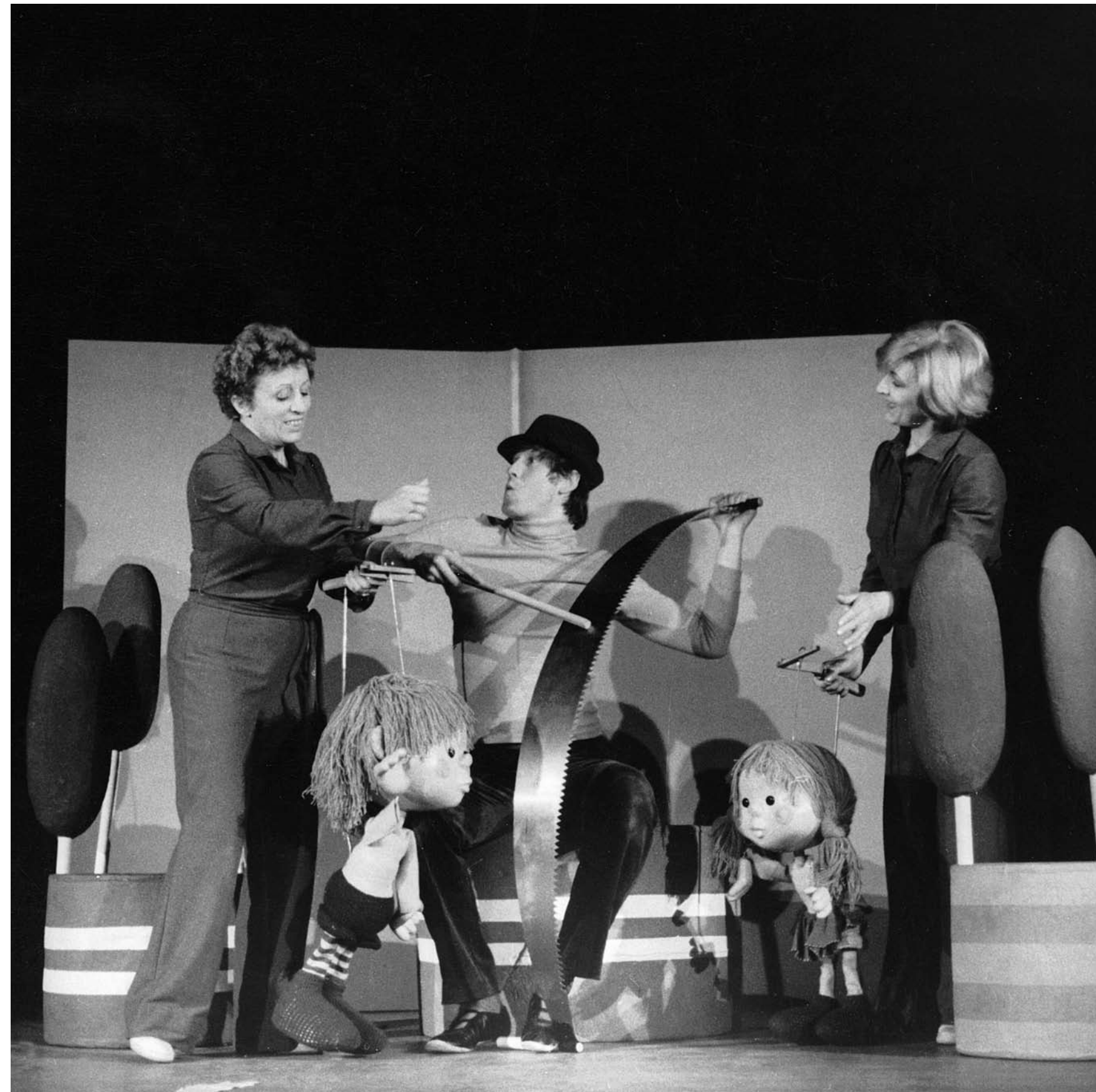
Jiri Streda

prevod:
Cirila Jerman
režija in glasbena oprema:
Edi Majaron
lutke in scena:
Jaka Judnič
izdelava lutk in scene:
Anja Dolenc,
Mojca Smerdu,
Bojan Mavsar,
Mitja Ritmanič,
Ciril Jagodic

premierna zasedba:
Janko
Breda Hrovatin
Metka
Zora Dobeic
Pravljničar
Bojan Marošević

inspicient:
Milan Ekar
scenski manipulant:
Vili Mokorel
tehnično vodstvo:
Ciril Jagodic,
Milivoj Bigović

število ponovitev: 7
število gledalcev: 1.047

PREMIERA: 17. 4. 1980, DVORANA DOMA KRAJEVNE SKUPNOSTI ZGORNJA ŠIŠKA

Medvedek Pu

Alan Alexander Milne

prevod:
Majda Stanovnik
odrska priredba:
Stanka Godnič
režija:
kolektivno delo
likovna zasnova:
Marija Lucija Stupica
glasbeni sodelavec:
Bor Turel
pedagoški sodelavec:
Borko Radešček
dramaturg predstave:
Edi Majaron
izdelava lutk in scene:
Anja Dolenc,
Bojan Mavsar,
Mojca Smerdu

premierna zasedba:
Christopher Robin, Ru
Berta Bojetu
Oče, Pu
Božo Vovk
Mama, Kenga
Lučka Drolc
Teta, Sova
Alenka Pirjevec
Stric, Sivček
Laci Cigoj

tehnično vodstvo:
Milivoj Bigović
inspicient:
Bor Turel
razsvetljava:
Esad Muratagić
scenski manipulant:
Niko Oblak

število ponovitev: **37**
število gledalcev: **8.172**

1980–81

Guignol v težavah

A

Ob proslavi

Za devetimi vrati

Veliki Kikiriki

Tobija

Lovska zgodba

Kozlovska sodba v Višnji gori

PREMIERA: 26. 9. 1980, DVORANA DOMA KRAJEVNE SKUPNOSTI ZGORNJA ŠIŠKA

Guignol v težavah

Jan Wilkowski
Leon Moszczynski

prevod:
Vesna Prinčič
režija:
Stanislaw Ochmanski
likovna zasnova:
Zenobiusz Strzelecki
glasba:
Jerzy Dobrzanski
izvedba scene:
**Anja Dolenc, Bojan Mavsar,
Borut Preželj**
asistent režije:
Laci Cigoj

premierna zasedba:
Jean
Božo Vovk
Policaj
Laci Cigoj
Guignol
Breda Hrovatin
Madelon
Lučka Drolc
Gnaffron
Božo Vovk
Canezou
Bojan Marošević
Sodnik
Alenka Pirjevec
Komisar
Laci Cigoj
Mačka
Lučka Drolc
Harmonikaš
Edo Pirnat

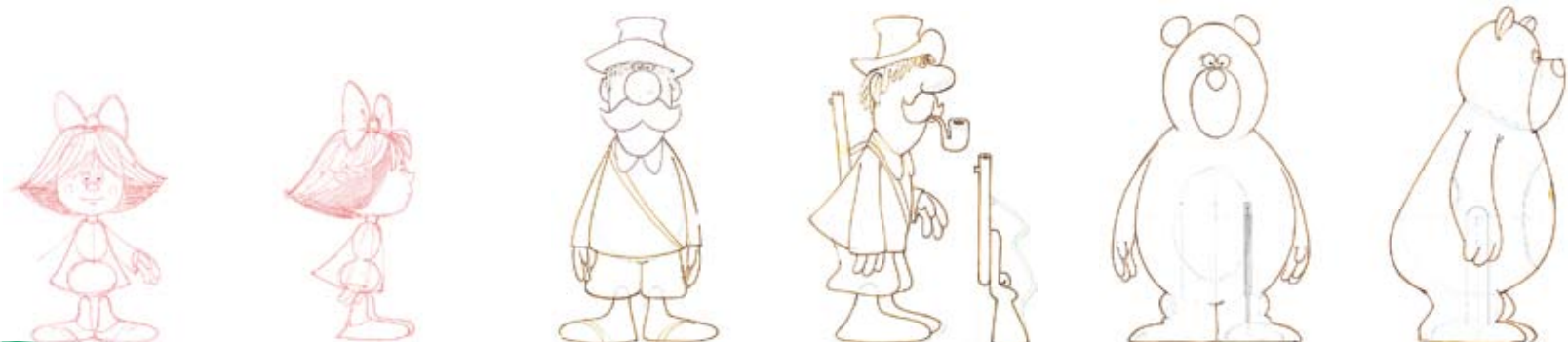
inspicient:
Vili Mokorel
razsvetljava:
Esad Muratagić
scenski mojster:
Miro Sedmak

število ponovitev: **37**
število gledalcev: **7.815**

France Vurnik, Dnevnik, 30. 9. 1980

PREMIERA: 15. 10. 1980, LGL – MARIONETE

A

Frane Puntar

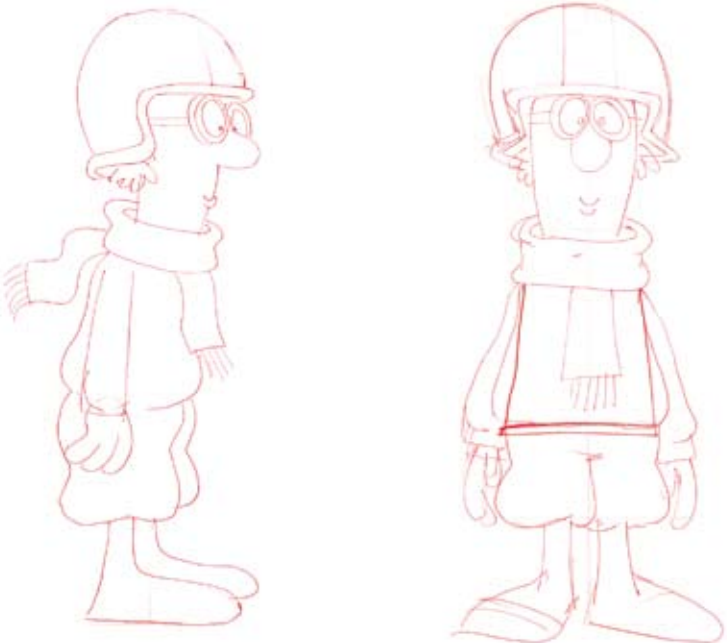
režija:
Matija Milčinski
dramaturško vodstvo:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Jaka Judnič
glasba:
Jani Golob
postavitve luči:
Dane Anžič
izvedba lutk in scene:
Anja Dolenc, Mojca Smerdu,
Slavko Hočevar, Bojan
Mavsar, Borut Preželj
navezava lutk:
Ciril Jagodic

premierna zasedba:
A
Nadja Vidmar,
vodi **Peter Dougan**
Deklica
Berta Bojetu,
vodi **Breda Hrovatin**
Debeluška
Vera Stich, vodi **Zora Dobeic**
Suhec
Bojan Marošević,
vodi **Peter Dougan**
Ženica
Zora Dobeic,
vodi **Božidar Jokić**
Debeluh
Blaž Vižintin,
vodi **Peter Dougan**
Sova
Vera Stich,
vodi **Marko Velkavrh**
1. sovisa
Zora Dobeic,
vodi **Jernej Slapernik**
2. sovisa
Breda Hrovatin,
vodi **Božidar Jokić**

Medved
Blaž Vižintin,
vodi **Marko Velkavrh**
Lovec
Nace Simončič,
vodi **Božidar Jokić**
Stara
Vera Stich, vodi **Zora Dobeic**
Deček
Berta Bojetu,
vodi **Jernej Slapernik**
nastopajo še druge črke, kupci,
glasbeni instrumenti

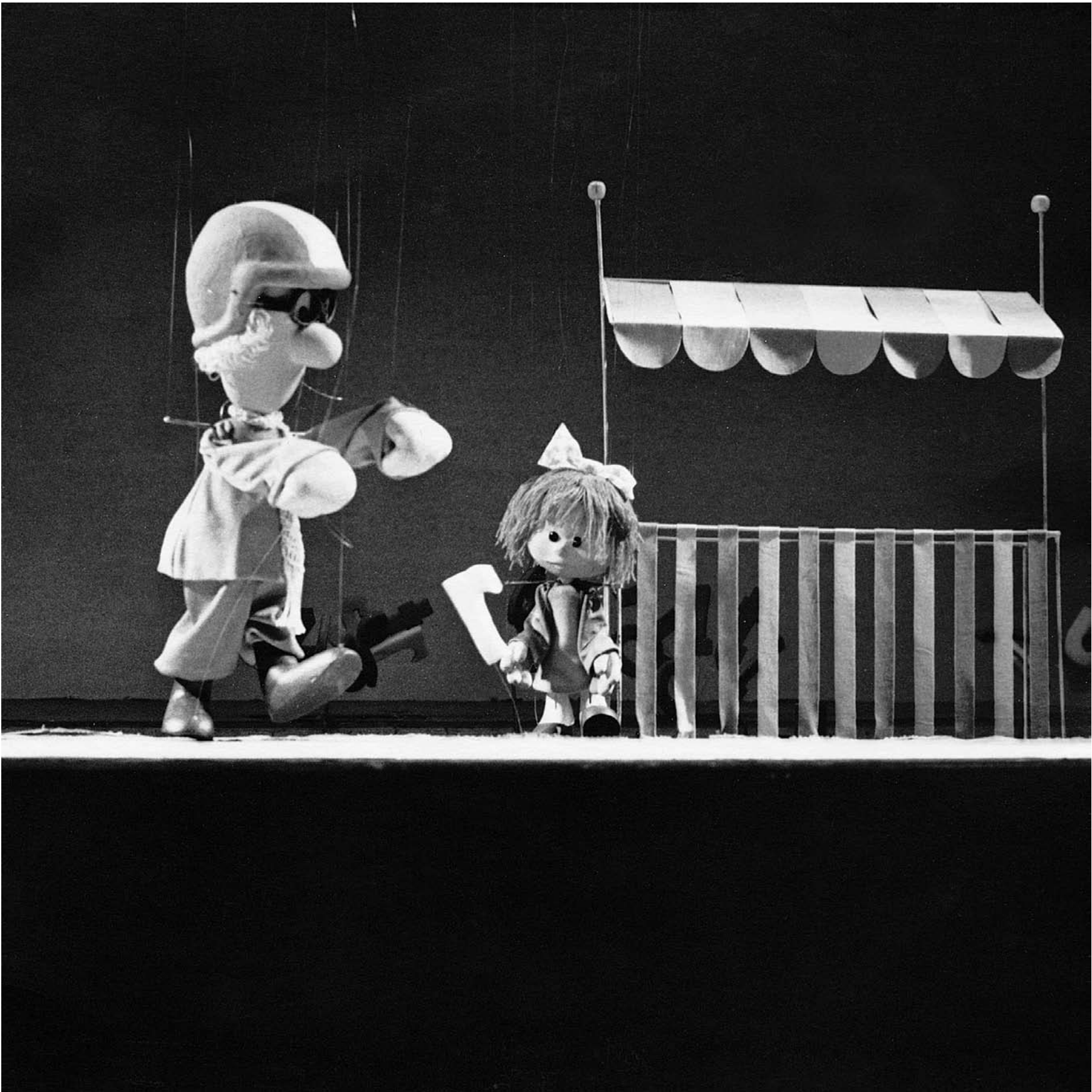
tehnično vodstvo:
Millivoj Bigović
inspicient:
Tomislav Bevanda
razsvetljava:
Esad Muratagić
scenski manipulanti:
Miro Sedmak, Vili Mokorel,
Niko Oblak

število ponovitev: **20**
število gledalcev: **1.542**

Glasovi iz sanj
Marioneta je — zaradi svoje lahkotnosti, tehnične izpopolnjenosti gibanja, ki pa ga v času kibernetike ne moremo gledati kot posnemanje realnosti — sposobna ustvarjati specifične poetične, domišljijske in sanjske odrske atmosfere. Svet sanj — asociativnih potovanj — je bil pripravljen za uprizoritev lutkovne igre Frana Puntarja »A« v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Zračna, v koprenasto meglico neba izteka-joča se scena Jake Judniča in lučna oprema Daneta Anžiča odpirata vrata v fantazijske poljane nepovezane imaginaci je.

Milan Dekleva, Delo, 17. 10. 1980

PREMIERA 29. 10. 1980, KULTURNICA LGL

Ob proslavi

Nace Simončič

Program ob otvoritvi
Kulturnice LGL

režija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Slavko Hočevar

premierna zasedba:
Butalski župan Kozma
Nace Simončič
Butalska županja Katra
Vera Stich

število ponovitev: **4**
število gledalcev: **145**

PREMIERA: 10. 12. 1980, KULTURNI DOM IVANA CANKARJA

Za devetimi vrati

Niko Grafenauer
Jože Rode

režija:
Sergej Verč
likovni osnutki:
Marjan Manček
glasba:
Jani Golob
gib:
Ksenija Hribar
dramaturg:
Jože Rode
realizacija likovnih osnutkov:
Anja Dolenc, Mojca Smerdu,
Bojan Mavsar, Silvan Omerzu,
Borut Preželj

premierna zasedba:
Berta Bojetu
Zora Dobeic
Vera Stich
Peter Dougan
Božidar Jokić
Jernej Slapernik
Marko Velkavrh
Blaž Vižintin

inspicient:
Mičo Drobac
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Esad Muratagić
odrski mojster:
Miro Sedmak
rekviziti in garderoba:
Vili Mokorel

število ponovitev: 5
število gledalcev: 660

Neodklenjena skrivnost stvari
Očitno je Grafenauerjeva poezija, ki topografijo vsakdanjih stvari in doživljajev s skrajno ekonomično, pa vendar osupljivo svežo metaforiko spreminja v topografijo čudežnega ter skrivnostnega — izziv teaterski »vizualizaciji«. S svojo krhko in prosojno teksturo premišljene, a hkrati mitično zvedave animacije izrabljivih in uporabljivih reči, ji je uspelo prestopiti mejo sfunkcionaliziranosti sveta, in ga vrniti v magično obrednost otroške igre.

Milan Dekleva, Delo, 12. 12. 1980

Nov prostor, nove razsežnosti
Na lutkovni premieri, ki sta jo upodobila še inventivni likovnik Marjan Manček in z duhovitimi parafrazami na popevkarstvo skladatelj Jani Golob, bi na kratko odmerili dve izjemnosti. Prva je stapljanje gledališča in stripa, ki mu prav lutkarstvo lahko odpre nova animacijska pota, druga pa izjemno zorenje lutkarja Petra Dougana, ki je Grafenauerjev pesniški strah, viden v obnošenem plašču, oživel in doživel tako, da tudi v mednarodnih merilih tolikšno zbranost redkokdaj doživimo

Stanka Godnič, Delo, 12. 12. 1980

Srečanje otroškega veselja
Tretji dan festivala, popoldne smo si ogledali nastop Lutkovnega gledališča iz Ljubljane, ki je v režiji Sergeja Varča odigralo predstavo »Za devetimi vrati«, avtorja Nika Grafenauerja in Jožeta Rodeta. Ljubljancani so se izkazali: ploskanje občinstva je bilo dolgo in spontano. Urednik lutkovnega programa JFO Luka Paljetak ni skrival zadovoljstva. »To je vrhunski dosežek lutkarstva. Iz spretno povezanih pesmi Nika Grafenauerja je nastalo učinkovito scensko dogajanje, ki na sodoben način govori o našem času.«

Nedeljko Jusup, Delavska enotnost, 9. 7. 1981

Veliki Kikiriki

Nace Simončič

PREMIERA: 13. 12. 1980, KULTURNICA LGL

režija: **Matjaž Loboda**
likovna zasnova: **Slavko Hočevar**
glasba: **Aleš Kersnik**
izdelava lutk in scene: **Slavko Hočevar, Anja Dolenc, Silvan Omerzu, Borut Preželj**

premierna zasedba: Babica, Putka, Lisica
Nadja Vidmar
Dedek, Zajček, Kikiriki
Nace Simončič
sodeluje še **Tomislav Bevanda**

število ponovitev: **439**
število gledalcev: **60.859**

NAGRADE	GOSTOVANJA
1984 Nace Simončič, nagrada mesta Ljubljane	1998 Italija 2000 Avstrija

VELIKA IGRA O MALIH REČEH

Igra »Veliki kikiriki« je nastala iz bogate, dolgoletne odrske in življenjske skušnje Naceta Simončiča. V sebi nosi plemenitosti igrive glumaške zavzetosti, namenjene otrokom: smisel za improvizacijo, humornost vsakdanjih doživetij, posluš za vključevanje otroške imaginacije v nastajanju lutkarske predstave. Natančno vodenje lutk in občutene glasovne premene, nihajoče med pogovorno frazeologijo in »karikatur« posameznih vlog, so se z vključevanjem mnogih elementov commedie del arte strmile v zanimiv gledališki dogodek. »Veliki kikiriki« (režija Matjaž Loboda, likovna zasnova Slavko Hočevar, glasba Aleš Kersnik) je predstava, ki bo razveseljevala otroke na mnogih »pravih« ali sproti z improviziranih odrih po Sloveniji. Uspešno praznovanje tridesetletnega gledališkega dela lutkarskega entuziasta Naceta Simončiča!

Milan Dekleva, Delo, 17. 12. 1980

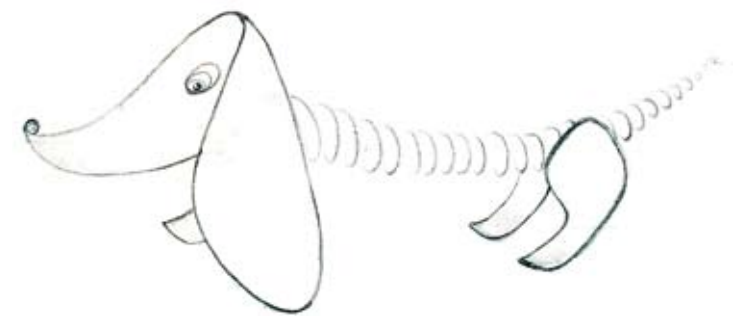

260

Tobija

Zdenek Florian

PREMIERA: 14. 12. 1980, KULTURNICA LGL

prevod, priredba in režija:
Edi Majaron
likovna zasnova:
Agata Freyer
glasba:
Urban Koder
izvedba lutk:
Majda Majaron,
Zdenko Majaron

premierna zasedba:
Jazbečar Tobija
Zora Dobeic
Gospod Florjan v vseh
ostalih vlogah
Božo Vovk

vodja predstave:
Vili Mokorel

število ponovitev: **295**
število gledalcev: **52.561**

GOSTOVANJA

1981 Nemčija

Več prostorov – več izvajalskih možnosti

Programsko ponudbo je sveže dopolnila še ena tako imenovana »žepna uprizoritev«, postavitve znanega, hvaležnega teksta Zdeneka Florianana »Tobija« v imenitni likovni zamisli Agate Majaron. Z eksperimentalno, a likovno izjemno čisto, animacijsko

hvaležno lutko nesrečnega jazbečarja, ki ni zadovoljen sam s seboj, pa išče vzornike vsepovsod, je s pomočjo izvajalcev, Zore Dobeic in Boža Vovka, dala odraslim kanec filozofije, otrokom pa polno prgišče pisane domišljije.

Stanka Godnič, Delo, 17. 12. 1980

Lovska zgodba

Stevan Pešić

PREMIERA: 4. 3. 1981, DVORANA KRIŽANKE

prevod:
Milan Jesih
režija:
Srboljub Stanković
likovnik:
Branko Stojaković
izdelava lutk in scene:
Anja Dolenc, Bojan Mavsar,
Silvan Omerzu, Borut Preželj

premierna zasedba:
Lovec
Božo Vovk
Pes
Zora Dobeic
Zajec
Berta Bojetu

inspicient:
Lojze Sedovnik

število ponovitev: **61**
število gledalcev: **15.194**

Veseli lov brez konca

Branko Stojaković je dogajanje duhovito postavil na prizorišče pod stiliziranimi cirkuškim šotorom s tipičnimi cirkuškimi scenskimi rekviziti, oblikovanimi v raznih dimenzijah cilindra.

Srboljub Bašić je to prizorišče polnil z nešteto cirkusantskimi domislicami in nenehnim tem-

pom, s popolno svobodo igral-skih sredstev od dialoga do pantomime, z igrivo paletto rekvizitov, ki so zdaj realni, zdaj stilizirani, zdaj spet le umišljeni, prepuščen v razpoznavo gledalčevi domišljiji.

Ljubljanski izvajalci – Božo Vovk kot lovec, Zora Do-

beic kot Pik as in Berta Bojetu so predstavo čvrsto podpirali. V pomoč so jim bile kostumsko-lutkarske ideje, ki so dajale nove izvajalske nianse v simbiozi igralca in lutke. Predvsem pa jim je bil v podporo izvrsten prevod Milana Jesihā.

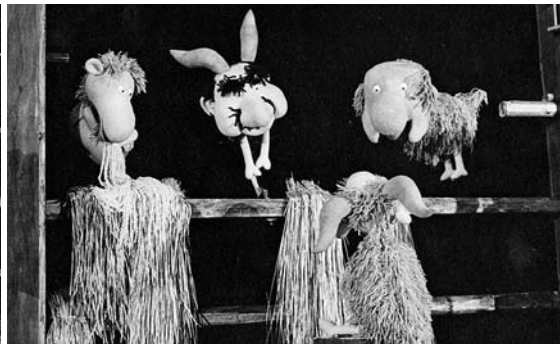
Stanka Godnič, Delo, 6. 3. 1981

O lovcu in plenu

Zagonetni labirint »Lovske zgodbe« sta skušala s svojevrstnim odrskim jezikom podkrepiti režiser Srboljub Stanković in scenograf ter kostumograf Branko Stojaković. Upravičeno nista iskala stilne — izrazne — enotnosti predstave, ampak sta humornost razbijala z resnobnostjo; realistično igro z ironijo in cirkusantstvom; čustveno zanešenost z kljukčevskim važenjem in čarobnjaštvom. Kot je vse skupaj lahko sejmarski prazni blišč, je lahko tudi ogledalo naše svobode in neukinljive determiniranosti.

Milan Dekleva, Dnevnik, 6. 3. 1981

PREMIERA: 19. 6. 1981, GLAVNI TRG V VIŠNJI GORI

Kozlovska sodba v Višnji gori

Josip Jurčič
Svetlana Makarovič
Miran Herzog

režija:
Miran Herzog
asistent režije in dramaturg:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Marjan Manček
glasbeni sodelavec:
Julijan Strajnar
izvedba lutk in scene:
Anja Dolenc, Mojca Smerdu,
Ivica Bilek, Slavko Hočevar,
Mitja Ritmanič, Borut Preželj,
Bojan Mauser, Silvan Omerzu,
Franc Slejko, Lojze Jerel

premiera zasedba:
Potepuh, Sonce, Luna, Flere
Krivostegno
Božo Vovk
Polž, Starešina Žužnjaj
Laci Cigoj
Zelna glava, Reza
Nadja Vidmar
Lukež Drnulja
Nace Simončič,
Peter Dougan
Kozel Lisec
Božidar Jokić, Marko
Velkavrh / Matjaž Loboda
Pes, Griža
Marko Velkavrh /
Matjaž Loboda
Andraž Slamorezec
Blaž Vižintin
Župan Zaropotaj
Bojan Marošević
Starešina Gobežel
Božidar Jokić
Kravopasec
Jernej Slapernik
Ljudstvo
vsi nastopajoči

tehnično vodstvo:
Milan Zarnik
inspicient:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Tomislav Bevanda
sodelujejo še:
Miro Sedmak,
Niko Oblak,
Vili Mokorel

Število ponovitev: **233**
Število gledalcev: **77.634**

NAGRADE

1983
3. Jugoslovanski lutkovni bienale v Bugojnem
Miran Herzog in **Svetlana Makarovič**, nagrada za adaptacijo teksta
Miran Herzog, nagrada za režijo
Nace Simončič, nagrada za lik Lukeža Drnulje
Peter Dougan, nagrada za animacijo kozla Lisca

GOSTOVANJA

1981 Ljudska republika Kitajska
1982 Francija, Italija
1983 Avstrija
1985 Poljska, Brazilija, Belorusija
1986 Tunizija
1989 Zvezna republika Nemčija
1992 Pakistan
1995 Venezuela

Izvrstni Slovenci in Bolgari
Zato pa so Slovenci (Lutkovno gledališče iz Ljubljane) prikazali prav popolno lutkovno animacijo z uporabo vseh elementov, ki jih ta gledališki žanr, prost klasičnega odnosa lutka–gledalec, lahko privoščijo. Besedilo Kozlovske sodbe v Višnji Gori samo po sebi v smislu fabule tudi ne pomeni veliko, a je dovolj duhovito, brdko in metaforično, kar je režiserju Miranu Herzogu omogočilo doseči vrstitev smešnih prizorov z veliko atraktivnimi detajli (npr. sojenje kozlu, prizor s soncem, nočni intermezzo, ljubezen med polžem in zeljno glavo ...) v silovitem tempu in domišljijski animaciji, ki jo je redko videti.

Jakša Fiamengo, Slobodna Dalmacija, Split, 28. 6. 1982

Domiselno in razigrano
Izvajalcem ni šlo za absolutnost iluzij, temveč za razviharjenost in odprtost domišljije, za duhovitost, za razposajenost, za igrivost. Čudovito zabavne figure Marjana Mančka so pod mojstrskim vodstvom animatorjev ustvarjale sugestivno in dognano dogajanje. Bogastvo režijskih domislic pa je gnalo izvedbo naravnost k uspelosti, ki uvršča „Kozlovsko sodbo“ v sam vrh zadnjih naših dosežkov. Celota se je namreč rodila pod srečno zvezdo. Vse se je posrečilo – od teksta, čez lutke in animatorje do duhovite režije.

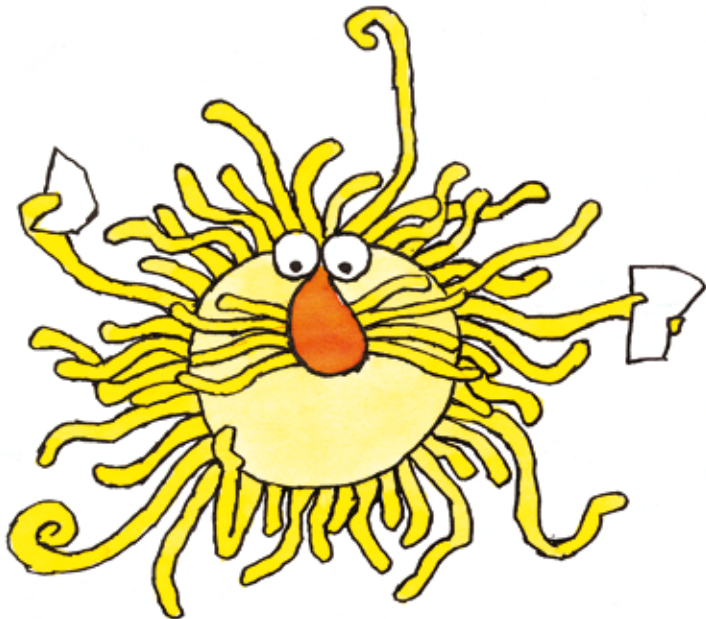
L. S., Večer, 7. 7. 1981

Farsa kolektivnega topoumja
Ritem uprizoritve je bil intenziven, saj animatorji in povezovalci izkoriščajo celotni prostor odra; večkrat se akcije odvijajo simultano na različnih prizoriščih. Tudi glasovno je bila Kozlovska sodba izenačena in na zavirljivi ravni. Javanske in mimične lutke ter scena (osnutki: Marjan Manček) omogočajo obilico gledališke spektakularnosti: animatorji lahko v igro vključijo celo telo, a vendar ostanejo dovolj »skriti«, da ne zmanjšujejo vloge lutk.

Milan Dekleva, Dnevnik, 22. 6. 1981

Z eno besedo: bravurozna, kar prekratka predstava, ki z izobiljem svojega – pomenljivo dvoumnega – gradiva odrasli publiki ne ponuja nič manj čistega spektakelskega užitka kot mlademu, otroškemu občinstvu, predstava, ki prepričljivo razveljavlja tiste pomisleke, ki lutkovnim ekshibicijam a priori priznavajo le manjvredno, primitivnejšo gledališko kvaliteto in ki jih je pri nas še zmerom mogoče slišati.

Andrej Inkret, Teleks, 15. 10. 1981

Više iz lončenega basa
Simbioza med gledališkim oblikovalcem in lutkarskimi izvajalci je bila vsestransko plodna. Miran Herzog se je razvil, kot se na pravem odru niti ne da, odlično je izkoristil možnosti groteske, ki jih odpira lutka, domislice je stresal kot iz rokava in nobena tekstovna replika ni ostala brez mizanscenskega in animacijskega učinka. Igralcem je bilo njegovo vodstvo možnost za spet nekaj novega in so jo bogato izkoristili. Težko bi bilo posebej navesti kateregakoli med njimi, saj so vsi po vrsti obvladali recitacijo, odrski gib, animacijo in celo petje. Ljubljanski lutkarji vselej igrajo z zavzetostjo, disciplino in nemalokrat s požrtvovalnostjo. To pot so igrali tudi z očitnim veseljem do igranja, kar je dalo njihovi predstavi poseben čar. Bil je nalezljiv.

Stanka Godnič, Delo, 23. 6. 1981

1981–82

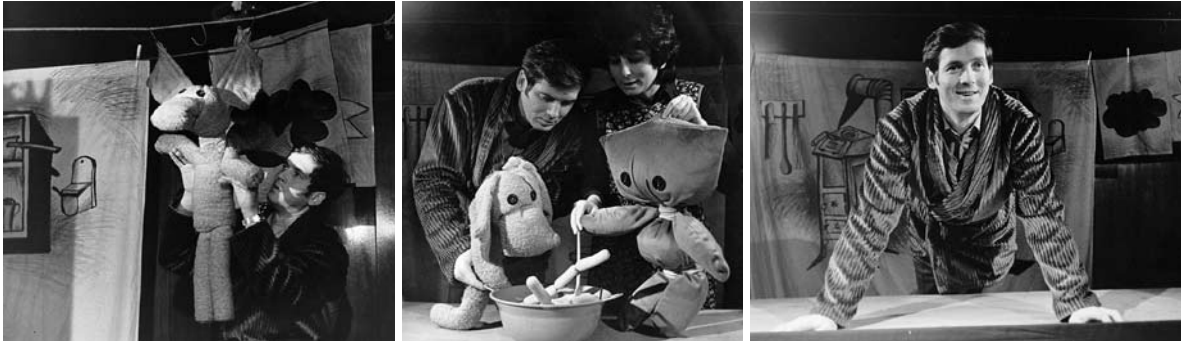
Kužek in Muca

Vrtec pri stari kozi

Sanje o govoreči češnji

Kužek in Muca

Josef Čapek
Karel Makonj

PREMIERA: 14. 12. 1981, KULTURNICA LGL

prevod, priredba in režija:

Matjaž Loboda

likovna zasnova:

Alojz Zorman

izvedba lutk in scene:

Anja Dolenc, Bojan Mauser,

Mitja Ritmanič, Mojca

Smerdu, Alojz Zorman

premierna zasedba:

Gospod Čapek, Kužek

Bojan Marošević

Gospodinja, Muca, Hudobni pes

Lučka Drolc

sodeluje še

Niko Oblak

število ponovitev: **182**

število gledalcev: **24.244**

Igra za najmlajše

Igralca sta svojo nalogo opravila predano, z dovoljšnjo mero hudomušnosti: bila sta spretna, domiselna animatorja. Poglavitne zasluge za to, da je igrice »Kužek in muca« več kot običajen gledališki pripetljaj, ima Alojz Zorman, avtor likovne zasnove predstave. Z barvo in linijo je pričaral razkošje sončne otroške igre. Z izvirno zamislijo odrskega okvira, ki ga je moč — kakor zgibanko — transformirati v vrata, odprto hišo, vrt itd. — pa je ustvaril ne le vizualno razkošno sceno, marveč tudi teatrsko funkcionalno prizorišče.

Milan Dekleva, Dnevnik, 11. 1. 1982

Zabavna dogodivščina v lutkovnem gledališču

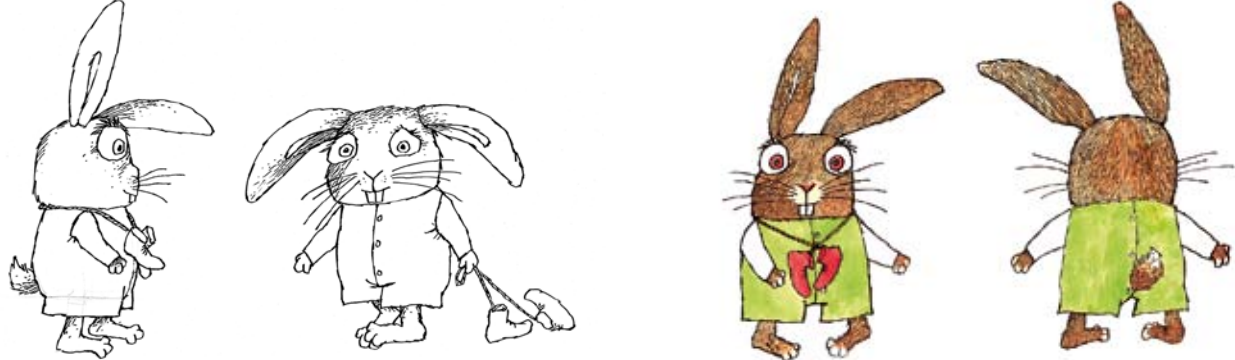
Vse skupaj je pravzaprav pisan ništre; kužek in muca, ki živita v idilični slogi, praznujeta rojstni dan. In zato si spečeta torto. Kakšno torto, kako in kaj je z njo, to je vse, kar gledalci »dobe-sednega« izvemo. Kar pa dodajajo režija in igralci, postaja nadvse zabavna dogodivščina. Kajti nazadnje se, potem, ko se kuža in muca dodobra umažeta, umijeta in posušita na vrvi za perilo, pojavi prava pravcata torta, ki so jo pomagali speči mladi gledalci in so je seveda tudi deležni, tako, da so od smetane umazani od las do brade.

Stanka Godnič, Delo, 12. 1. 1982

Vrtec pri stari kozi

Polonca Kovač

PREMIERA: 29. 3. 1982, KULTURNICA LGL

režija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Marjan Manček
izdelava lutk in scene:
Mojca Vipotnik,
Miroslav Melena,
Bojan Mavser,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič

premierna zasedba:
Koza
Nadja Vidmar /
Alenka Pirjevec
Volk
Nace Simončič /
Blaž Vižintin
Zajček
Božidar Jokič /
Berta Bojetu

inspicienta:
Lojze Sedovnik,
Vili Mokorel

število ponovitev: **98**
število gledalcev: **10.347**

Vesele špekulacije na rovaš stare zgodbe
V sredo zvečer je bilo mogoče ob tej predstavi spoznati dvojce: da stari, prečiščeni besedni umetnini ni vselej mogoče dodati nove literarne bleščavosti, da pa je njeno miselno območje vendarle mogoče s svežimi prebliski osvežiti z domislicami, porojenimi iz vsakdanjosti, torej iz aktualnosti. Veliko pomembnejše pa se je odprlo, vprašanje angažiranja mladega gledalca. Z intermezom, ki povezuje staro izročilo in novo poantiranje pravljice, so povabili k neposrednemu sodelovanju otroke. S pomočjo Marjana Mančka, ki je imenitno prenesel velike lutke v miniaturno inačico, so sprva plaho, potem pa z vedno večjim veseljem najdevali pristrčno jedro te predstave.

Stanka Godnič, Delo, 20. 4. 1982

»Vrtec« za vrtce
Režiser **Matjaž Loboda** je znal prislunhiti humornim poudarkom avtoričinega besedila; zgradil je dinamično in pregledno predstavo, katere posebna odlika je »dialog« med obrazi igralcev in oživljanje lutk.
Likovna zasnova **Marjana Mančka** ni le efektivna, marveč nosi — z domislico, da je sceno in »pravljični del« predstave moč oblikovati kot igro s poslikanimi otroškimi kockami — možnost temperamentne dramaturgije, saj ponuja »neštevilno« vrsto prizorišč. Igralci so svojo nalogo opravili zavzeto; posebej je treba pohvaliti interpretacijo Blaža Vižintina. Bil je siten, od skleroze nagrizen volčji starec, a spet slinavo požrt in mladeniško opit od spoznanja, da je v njem še nekaj zverine in divjaka...

Milan Dekleva, Dnevnik, 17. 4. 1982

Sanje o govoreči češnji

Milan Dekleva

PREMIERA: 26. 5. 1982, KULTURNI DOM ŠPANSKI BORCI

režija:
Edi Majaron
asistent režije in dramaturgija:
Jelena Sitar
likovna zasnova:
Miroslav Melena
glasba:
Bor Turel
izdelava lutk:
Miroslav Melena
izdelava scene:
Miroslav Melena, Bojan Mavser, Silvan Omerzu, Mitja Ritmanič, Mojca Černič – Vipotnik
postavitev luči:
Miroslav Melena

premiera zasedba:
Tijan
Alja Tkačev,
vodi **Peter Dougan**
Govoreča češnja
Lučka Drolc
Mačka, ki ribe žgačka
Alenka Pirjevec,
vodi **Marko Velkavrh**
Popravljalec gosli
Laci Cigoj, vodita **Iztok Jereb, Blaž Vižintin**
Leteče gnezdo
Laci Cigoj, vodi **Božidar Jokić**
Tijana
Lučka Drolc,
vodi **Jernej Slapernik**
Lasalka
Breda Hrovatin, vodijo **Breda Hrovatin, Lučka Drolc, Jernej Slapernik**
Vodni psoglavec
Blaž Vižintin, vodita **Blaž Vižintin, Božidar Jokić**

Stekleničniki
Iztok Jereb, Bojan Marošević
Kozarčniki
Blaž Vižintin, Jernej Slapernik
Krožnice
Breda Hrovatin, Lučka Drolc
Pepelniki
Iztok Jereb, Bojan Marošević, Blaž Vižintin, Jernej Slapernik
Polenovke
Breda Hrovatin, Lučka Drolc
sodelujeta še
Izet Čehić, Miro Sedmak

tehnično vodstvo:
Tomislav Bevanda
inspicient:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Tomislav Zgonec

število ponovitev: **17**
število gledalcev: **2.793**

V glavnem pisano
Lutke so tako kot oder izvrstno stilizirane. Les dominira v vsakem detajlu, namerna nedovršenost lutke pa želi iz mladih gledalcev privabiti še malo domišljije. V Sanjah o govoreči češnji je izrabljeno vse to, kar lahko poimenujemo sodobna estetika gledališkega dejanja.

Slobodna Dalmacija, Split, 1. 7. 1983

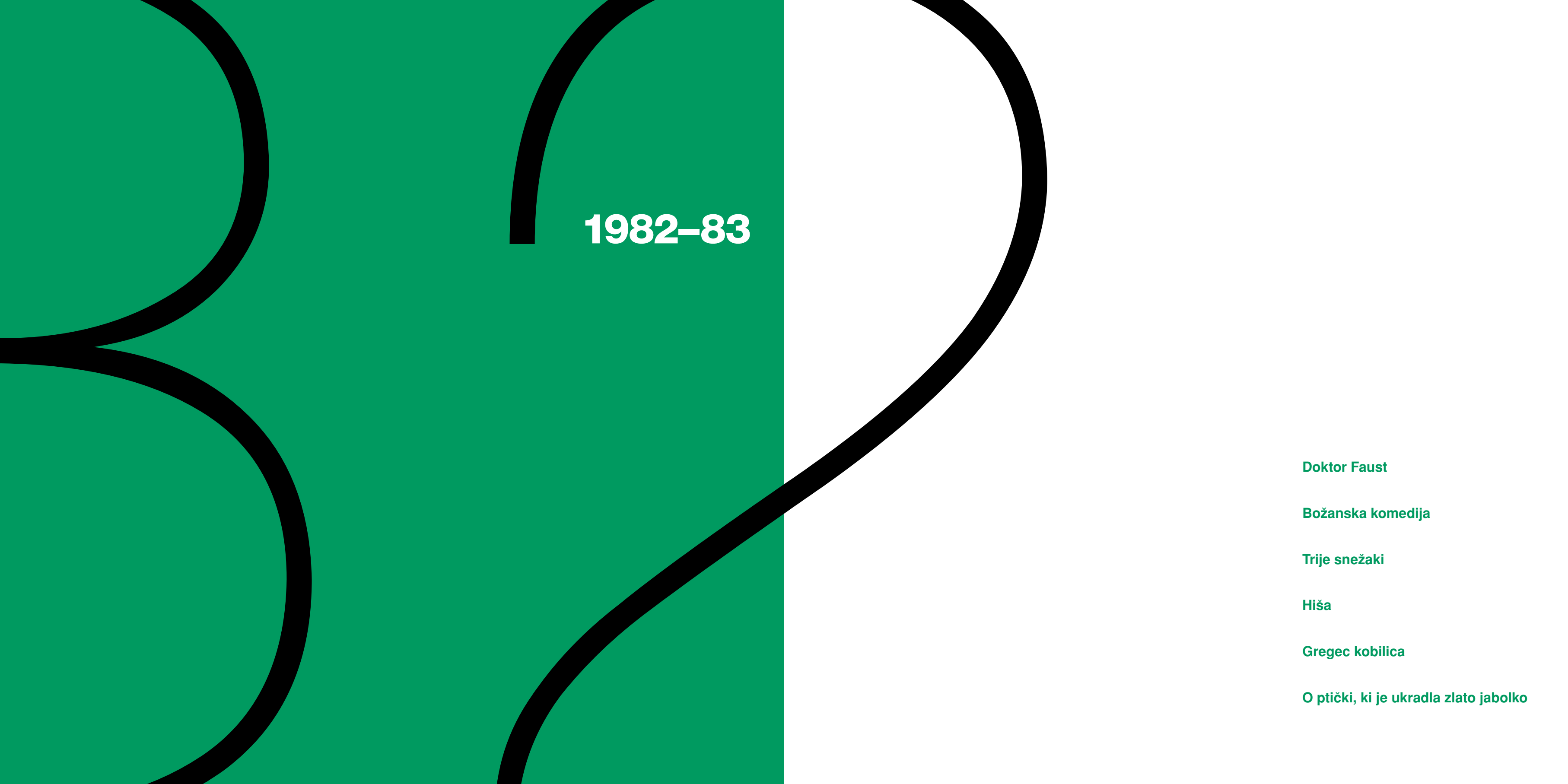
Pesniško likovna fantastika
Izdelaovalci lutk, oblikovalci in izvajalci predstave pod režijskim vodstvom **Edija Majarona** in s sodelovanjem češkega gosta **Miroslava Melena**, ki je za Deklevovo poetično fantazijo izoblikoval lutke in likovno scensko zasnovo predstave, so poskrbeli za slikovito, tehnično gladko tekočo ponazoritev poetične predloge.

France Vurnik, Dnevnik, 1982

Baročno besedilo v presenetljivi izvedbi
Toda kakorkoli že – ljubljanske lutke, ki imajo žlahtno tradicijo skrbi za likovno podobo svojih predstav, so dobile novo možnost. Agresivno eksperimentalna je, doživljala bo sprejemanje in odklanjanje. Najbrž je bolj akademska kot poljudna, bolj namenjena festivalskim elitam kot vsakdanjim predstavam.
Za uresničitev te igralsko, animacijsko in tehnično zahtevne zamisli so vsi nastopajoči zvesto skrbeli in poskrbeli, da se uprizoritev odločno odmika od včerajšnjega in predvčerajšnjega lutkovnega gledališča ter si išče emancipirano mesto v današnjem teatrskem avantgardizmu.

Stanka Godnič, Delo, 1. 6. 1982

1982–83

Doktor Faust

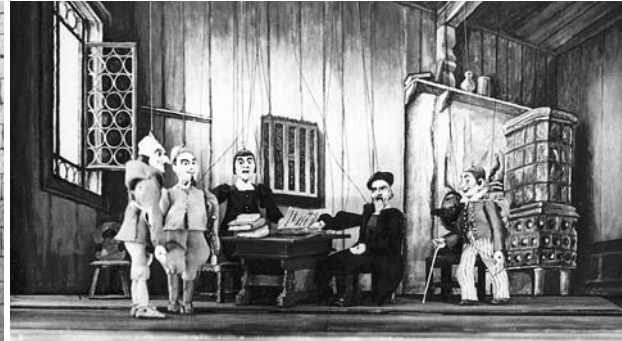
Božanska komedija

Trije snežaki

Hiša

Gregec kobilica

O ptički, ki je ukradla zlato jabolko

PREMIERA: 12. 11. 1982, KULTURNICA LGL

Doktor Faust

Milan Klemenčič

adaptacija besedila, režija,
dramaturgija in glasbena oprema:
Jelena Sitar, Igor Cvetko
lutke in scena:
Milan Klemenčič
navezava lutk:
Ciril Jagodic
lektor:
Jože Faganel

premierna zasedba:
Doktor Faust, profesor
v Wittenbergu
Božidar Jokić
Vagner, njegov oskrbnik
Jože Zalar, vodi **Blaž Vižintin**
Gašperček
Nace Simončič,
vodi **Marko Velkavrh**
Hektor, vojvoda v Parmi
Berta Bojetu
Orest, vojvodov svetovalec
Božidar Jokić

Pluton, gospodar podzemlja
Božidar Jokić
Karon, čolnar
Blaž Vižintin,
vodi **Marko Velkavrh**
Mefisto
Blaž Vižintin
Asmodej
Berta Bojetu
Vicipucli
Jože Zalar,
vodi **Marko Velkavrh**

Študenta
Berta Bojetu, Marko Velkavrh
Lepa Helena
vodi **Marko Velkavrh**
Prikazni
Tomislav Bevanda

inspicient, tehnični vodja, luč:
Tomislav Bevanda

število ponovitev: **125**
število gledalcev: **9.734**

NAGRADE	GOSTOVANJA
1983 Jugoslovanski lutkovni bienale v Bugojnem , nagrada za najboljšo predstavo	1984 Italija 1990 Braziliija 1994 Avstrija, Hrvaška, Nizozemska
1984 Lutkovni festival v Zagrebu , diploma	1995 Slovaška 1996 Italija, Češka 1997 Italija 1998 Avstrija 1999 Italija

Zmagal je Gašperček
Z adaptacijo Klemenčičevega marionetnega miniaturnega gledališča in z novim pristopom k senzibilnosti lutke (seveda oživljene) smo dobili res nevsakdanjo predstavo, v kateri je animacija mojstrska, v kateri igralci s svojim glasom še bolj profilirajo značaje, in ki bo lahko zadostila zahtevam naše in ostalih (lutkovnih) generacij.

B. Vukšić , Večernji list, Zagreb

Najboljša TV na svetu
Resnično, marionete so za velik prst majhne. Toda v enterijih, pejsažih, ki so tako bleščeče narejeni, razsvetljeni, poslikani, zajeti z voluminozno glasbo, da hitro ustvarijo iluzijo resničnosti, kot bi bili vtisnjeni na filmsko emulzijo. Razponi glasov ljudi, igralcev, ki zvočno-govorno animirajo lutke, so naravni, ter celoten minispektakel deluje iz tega bogatega zvočnega plašča kot čarovnija.

Velimir Stojanović, Ven, 22. 9. 1983

Mojstrski čar drobcenih lutk
Avtentčnost postavitve, ki je seveda bolj razpoloženska kot pikolovsko milimetrska, pa je bila za ansambel ljubljanskih lutkarjev gotovo zelo zahtevna naloga. Animatorji so se morali prilagoditi danes pri nas pozabljeni tehniki vodenja, recitatorji so morali loviti srečno mejo med stilizacijo in grotesko. Svoje delo so vsi po vrsti zelo dobro opravili.

Stanka Godnič, Delo, 17. 11. 1982

Nevidne nitke Faustove usode
»Doktor Faust« Jelene Sitar in Igorja Cvetka ponuja nekaj izjemno sugestivnih prizorov, v katerih se spajata lahkotna komedijskost in temna fantastičnost odrske iluzije. S tem ne izkazuje le potrebnega spoštovanja ustvarjalnosti Milana Klemenčiča. Vrača se k izvoru — in premisleku — specifičnosti gledališke animacije, kjer lutka nikoli ni le posnemovalka igralca, marveč dvakrat manipulirani akter v teatru mundi.

Milan Dekleva, Dnevnik, 16. 11. 1982

PREMIERA: 13. 11. 1982, CANKARJEV DOM

Božanska komedija

Isidor Štok

prevod:
Milan Jesih
režija in likovna zasnova:
Zlatko Bourek
dramaturg in asistent režije:
Matjaž Loboda
glasba:
Bojan Adamič
korepetitor:
Borut Lesjak
lektor:
Jože Faganel
tehnično vodstvo:
Marko Perme
izvedba lutk, mask in scene:
Zlatko Bourek, Mojca Černič – Vipotnik, Anja Dolenc, Bojan Mauser, Miroslav Melena, Silvan Omerzu, Mitja Ritmanič
izvedba kostumov:
Želimir Markovina, Anja Dolenc

premierna zasedba:
Stvarnik
Laci Cigoj
Angel A
Božo Vovk
Angel B, pozneje Demon in kača
Iztok Jereb
Serafin
Nadja Vidmar
Kerubin
Lučka Drolc
Adam
Bojan Marošević,
vodi **Peter Dougan**
Prva ženska
Nadja Vidmar,
vodi **Breda Hrovatin**
Eva
Alja Tkačev,
vodi **Breda Hrovatin**
razne živali in predmeti
vodijo **Sonja Kononenko, Jernej Slapernik, Breda Hrovatin, Peter Dougan**

inspicient:
Lojze Sedovnik
zvočni efekti:
Miloš Bašin
razsvetljava:
Tomislav Zgonec
odrski mojster:
Miro Sedmak

število ponovitev: **32**
število gledalcev: **8.210**

GOSTOVANJA

1983 Italija

Koliko ljudi, da Eva oživi!

Iztok Jereb kot Angel B pa kot Demon in kača je vloge, tako kot vsi, izoblikoval pod masko, torej brez (človeškega) obraza. A tega se je gledalec zavedel šele na koncu, ko je Angel snel negibno naličje. V njegovi interpretaciji kot tudi v njegovi okretnosti je bilo toliko živega in pristnega, da bi bila vsakršna mimika odveč. Kot rečeno, Zlatko Bourek drži z lutkami; a ne na škodo igralcev.

Vesna Marinič, Delo, 16. 11. 1982

Navdihnjeni lutkarski izraz

Bourek uporablja lutke impresivnih dimenzij in kostumov, kot da jim želi pridati večji pomen, ki bi po našem bil naraven za takšno igračkanje. Enako-pravno grotesknim lutkam (v smislu velikosti) manipulirajo igralci, za katerimi se zopet skriva darovalec glasu, ti terceti pa se ne razhajajo, ampak funkcionirajo v službi enega. V tem smislu velja izločiti sekvenco preizkušanja s kačo, ker je v njej nastal popoln funkcionalni spoj vseh elementov.

Vesna Ružička – Šehović
Oslobođenje, Sarajevo, 10. 4. 1983

Vzori umetnosti

Lutke so animirane realistično, oponašajoč človekova gib in gesto. Z animatorjem in igralcem za seboj se v istem gibu spreminjajo v čudežna večkratno živa bitja prvinskega in pristnega življenja.

Ljubica Ostojčić
Oslobođenje, 15. 12. 1982

Trije snežaki

Milan Pavlik

PREMIERA: 18. 12. 1982, DVORANA KULTURNEGA DOMA ŠPANSKI BORCI

prevod:
Jože Pengov
režija:
Edi Majaron
likovna zasnova:
Slavko Hočevar
izvedba lutk:
Ivica Bilek,
Polona Menart,
Marina Menart
izvedba scene:
Silvan Omerzu,
Janko Kajzer

premierna zasedba:
Prvi snežak
Jože Zalar
Drugi snežak
Silvij Božič
Tretji snežak
Bojan Marošević
Kužek
Sonja Kononenko

inspicient:
Zvone Urbič
sodeluje še:
Darko Obreza

število ponovitev: **31**
število gledalcev: **9.700**

Hiša

Alenka Goljevšček

PREMIERA: 1. 4. 1983, DVORANA KULTURNEGA DOMA ŠPANSKI BORCI

režija:
Miroslav Melena
likovna zasnova:
Jan Schmid
glasba:
Miroslav Korinek
lektor:
Jože Faganel
tehnično vodstvo:
Marko Perme
izvedba mask, kostumov
in scene:
delavnica LGL pod vodstvom
Miroslava Melene

premierna zasedba:
Hiša
Alja Tkačeva
Mačka
Alenka Pirjevec
Pajek
Bojan Marošević
Stonoga
Nadja Vidmar
Golob
Božo Vovk
Miš
Berta Bojetu
Vodja črvov
Blaž Vižintin
Črvi
Jernej Slapernik,
Marko Velkavrh,
Iztok Jereb

Pajkovka
Berta Bojetu
Pes
Iztok Jereb
Detel
Božidar Jokić
Sončni žarki, Rože, Veter

vodja predstave:
Zvone Urbič
razsvetljava:
Tomislav Bevanda
odrski mojster:
Mirko Sedmak
scena in garderoba:
Janko Kajzer, Darko Obreza

število ponovitev: **22**
število gledalcev: **4.750**

In ta predstava jezikovnih in pomenskih možnosti sveta nasilja in obrambe se je godila na nepozabni sceni **Jana Schmid**a, ob glasbi **Miroslava Korineka** (tudi češka gosta) in prizadevnosti vsega ansambla tega malega, a tako skladnega, učinkovitega in preciznega ansambla. Bila je to predstava, ki dolgi vrsti uspešnih predstav tega čudovitega kolektiva, dodaja še eno, ki je več kot samo igra in več kot samo udejanjeno gledališko besedilo naše sodobnosti in naše zgodovinskosti. In na koncu moramo omeniti še imenitne kostume, ki jih je prav tako naredil **Jan Schmid**; vsaka oseba iz igre je bila na specifičen način »zaznamovana« skozi izčiščeno likovno govorico in bistro tehnične rešitve; celota je poudarjala staro, dobro, otroškim očem in srcem namenjeno gledališče, ki razveseljuje in plemeniti, s kretnjo, podobo in besedo.

Denis Poniž, Teleks, 21. 4. 1983

**Prispodoba o prebujeni
nuji skupne zavzetosti**
To besedno predlogo odrsko zaznamuje posebnost. Oblikovali so jo namreč gostje iz klasične lutkarske dežele, češkoslovaške: režiser Miroslav Melena, likovni oblikovalec Jan Schmid in skladatelj Miroslav Korinek. Vse drugo je dodal umetniški ansambel lutkovnega gledališča, ki se je to pot spopadel z novo tehniko, z gledališčem mask.

Stanka Godnič, Delo, 5. 4. 1983

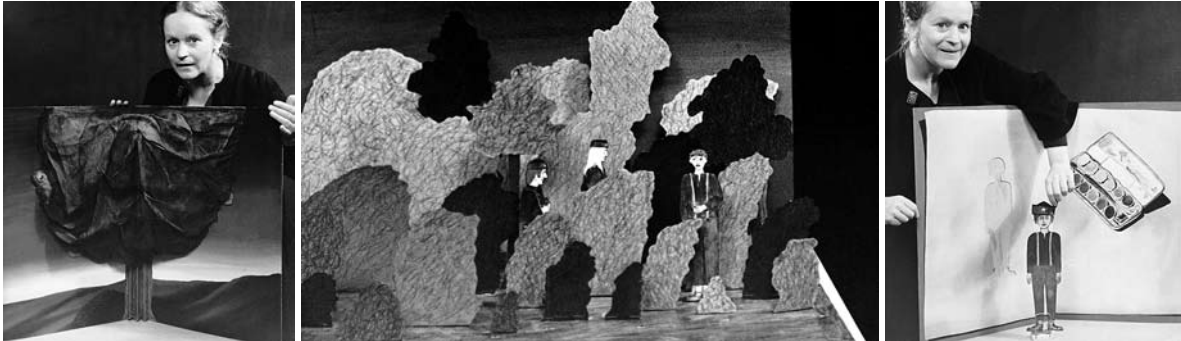
O uničevalcih in varuhih sveta
»Hiša« Alenke Goljevščkove v uprizoritvi Lutkovnega gledališča Ljubljana nam bo ostala v spominu predvsem zavoljo izvrstne literarne predloge in razkošne likovne zasnove Jana Schmid

Milan Dekleva, Dnevnik, 5. 4. 1983

Gregec kobilica

Branka Jurca

PREMIERA: 10. 5. 1983, KULTURNICA LGL

režija in dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Alojz Zorman

zasedba:
Berta Bojetu

število ponovitev: **91**
število gledalcev: **5.045**

Škoda, ker je na predstavi Gregec kobilica obstajala jezikovna pregrada, saj je to bila fina, majhna predstava – slikanica, umetniško branje z ilustracijami in namig, da je tudi tako mogoče delati z otroki.

*Miroslav Vrabec, Bilten 14,
24. jugoslovanski otroški festival Šibenik,
16.–30. 5. 1984*

PREMIERA: 20. 5. 1983, KULTURNI DOM ŠPANSKI BORCI

O ptički, ki je ukradla zlato jabolko

Samo Simčič

režija:
Aleš Jan
dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Kostja Gatnik
glasba:
Jani Golob
izvedba lutk in scene:
Mojca Černič – Vipotnik,
Bojan Mauser,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič,
Marjan Kugovnič

premierna zasedba:
Grega
Nadja Vidmar,
vodi **Peter Dougan**
Mamica
Alja Tkačev
Glas noči
Božo Vovk
Svetloba sredi noči
Alenka Pirjevec
Stari volk
Iztok Jereb,
vodi **Breda Hrovatin**
Mrzli veter
Laci Cigoj, vodi **Božidar Jokić**
Sonce
Bojan Marošević
Snežinka
Lučka Drolc,
vodi **Jernej Slapernik**
Zmrznjeni povodni mož
Nace Simončič,
vodi **Marko Velkavrh**
Ptička, ki je ukradla zlato jabolko
Lučka Drolc,
vodi **Jernej Slapernik**
Fant
Bojan Marošević, vodita **Marko**
Velkavrh, Nace Simončič

Oče
Božo Vovk, vodi **Laci Cigoj**
Starejši brat
Laci Cigoj, vodi **Lučka Drolc**
Srednji brat
Nace Simončič,
vodi **Božidar Jokić**
Jablana
Alja Tkačev
Kača, ki se spremeni v deklico
Alja Tkačev,
vodi **Božidar Jokić**
sodelujeta še
Janko Kajzer,
Darko Obreza

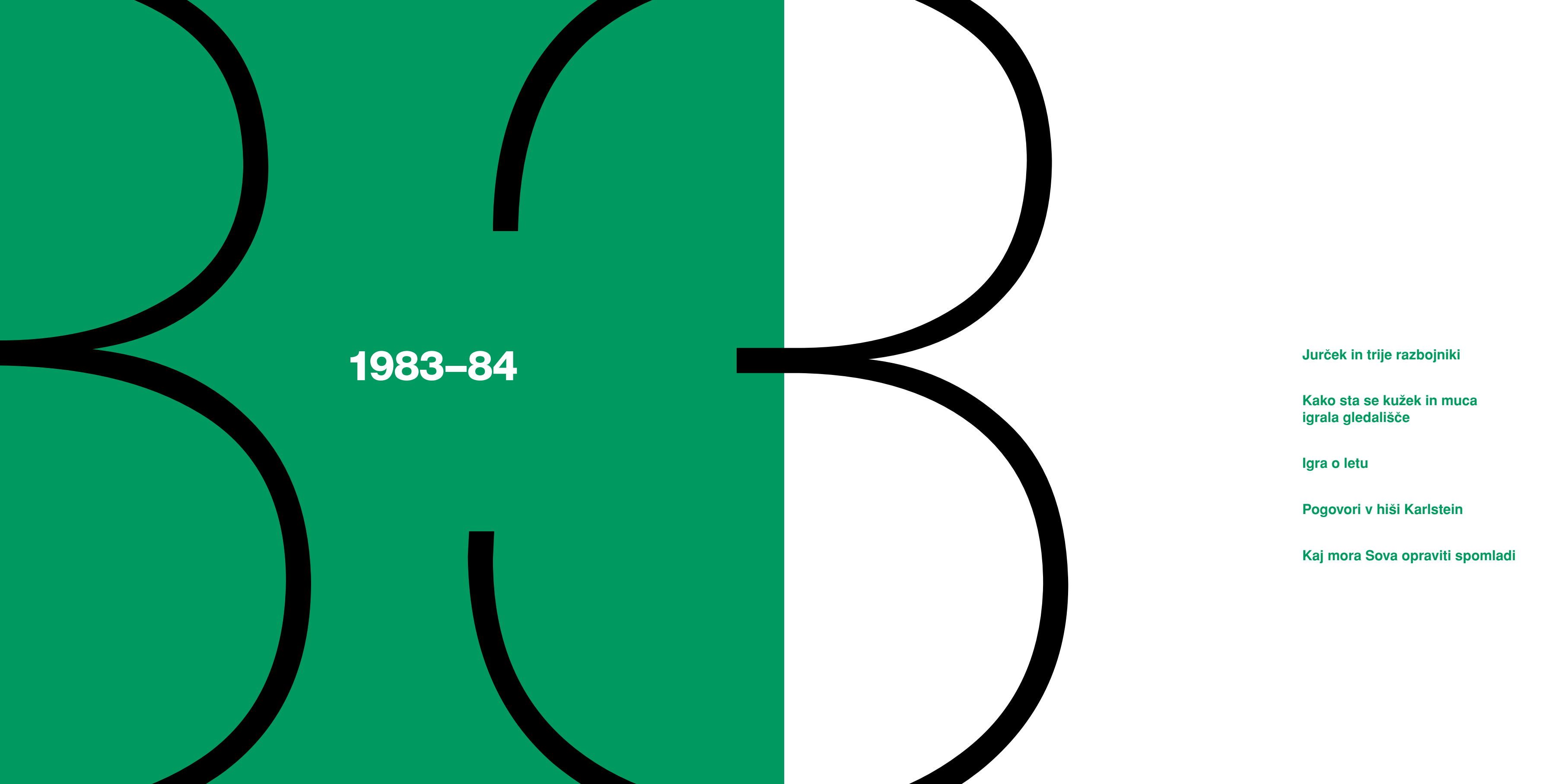
vodja predstave:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Miran Udovič
odrski mojster:
Miro Sedmak

število ponovitev: **34**
število gledalcev: **7.661**

Milan Dekleva, Dnevnik, 27. 5. 1983

A large, stylized number '8' is centered on the page. The left half of the '8' is on a green background, and the right half is on a white background. The number is formed by thick black outlines.

1983–84

Jurček in trije razbojniki

Kako sta se kužek in muca
igrala gledališče

Igra o letu

Pogovori v hiši Karlstein

Kaj mora Sova opraviti spomladi

PREMIERA: 16. 11. 1983, MUZEJ LJUDSKE REVOLUCIJE

Jurček in trije razbojniki

Alenka Gerlovič

priredba:

Jelena Sitar, Igor Cvetko

režija:

Jelena Sitar, Igor Cvetko

dramaturgija:

Jelena Sitar

lutke:

kopije partizanskih lutk

Lojzeta Lavriča je izdelal

Slavko Hočevar,

kostumirala **Vera Hočevar,**

navezal **Ciril Jagodič**

scena:

po originalnih skicah

Alenke Gerlovič

izdelala **delavnica LGL**

rekviziti in scenski dodatki:

delavnica LGL

glasbena oprema in priredba:

Igor Cvetko

premierna zasedba:

Jurček

Alja Tkačev,

vodi **Peter Dougan**

Mama

Sonja Kononenko

Oče

Bojan Marošević

Franca

Lučka Drolc

Fric

Bojan Marošević

Benito

Božidar Jokić

Janez

Iztok Jereb,

vodi **Marko Velkavrh**

Pavliha

Iztok Jereb,

vodi **Marko Velkavrh**

Matjaž

Božidar Jokić

Jošt

Marko Velkavrh,

vodi **Sonja Kononenko**

Grega

Peter Dougan, vodi **Iztok Jereb**

inspicient:

Lojze Sedovnik

razsvetljava:

Miran Udovič

odrski mojster:

Miro Sedmak

scenski manipulant:

Janko Kajzer

število ponovitev: **12**

število gledalcev: **650**

Sila spomina

Nehote pelje misel k Prešernovim verzom o sili spomina, kajti nanjo se posredno sklicujejo tudi režijski in dramaturški obnovitveni posegi Jelene Sitarjeve in Igorja Cvetka (ki sta izjemno lepo obnovila tudi Klemenčičevega »Fausta« iz dragocene slovenske lutkarske zapuščine). Doumela sta čas, v katerem so partizanske lutke zaživele, njihov pomen in njihovo teatrsko potenco. Doumela sta združila lutkarske »točke«, porojene iz tradicije sokolskih odrov, z obetom novega.

Za današnjo programsko rabo osemdesetih let sta njeno zasnovo prireditelja dopolnila z iskricami kabaretnega žanra, ki pa se smiselno opravičujejo s spominom na tehnične stiske, kakršne so imeli partizanski lutkarji, ko so se morali naslanjati že na poprej predstavljene in oblikovane lutke.

Stanka Godnič
Večer, 18. 11. 1983

Med spominom in sodobnostjo

Obnova »Jurčka« je tako obnova duhovne smelosti malega ljudstva, ki v središču, v epicentru nerazumnega divjanja, osnuje »Partizansko lutkovno gledališče« in s tem — ob vseh drugih znamenjih nepreklicnega odpora — napove revolucionarni prerod svoje kulturne samobitnosti.

Nove podobe igre »Jurček in trije razbojniki« zavoljo agitacijskega namena, ki ga je imela ob svojem nastanku, ne moremo — in ne smemo iztrgati iz zgodovinskih vezi, s katerimi je »navezana« na narodnoosvobodilni boj. Opravka imamo s svojevrstnim dokumentom, katerega sugestivnost je v tem, da ne skriva pobud, ki so ga izzvale.

Milan Dekleva
Dnevnik, 22. 11. 1983

Kako sta se kužek in muca igrala gledališče

Josef Čapek
Matjaž Loboda

PREMIERA: 19. 12. 1983, KULTURNICA LGL

režija:

Karel Makonj

dramaturgija:

Matjaž Loboda

likovna zasnova:

Silvan Omerzu,
Mojca Vipotnik

glasba in besedila pesmi:

Boris Kramberger,
Borut Činč

izdelava lutk in scene:

Mojca Vipotnik,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič,
Bojan Mauser

premierna zasedba:

Muca
Nadja Vidmar
Kužek
Božidar Jokič
Čapek
Nace Simončič

inspicient:

Lojze Sedovnik

število ponovitev:

107

število gledalcev:

18.121

Barvita likovna fantastika

Mladega gledalca nedvomno potegne v svoj krog fabulativno gradivo, analitičnega opazovalca pa vsekakor tudi posrečena, svobodna povezava lutkovno izraznih sredstev v povezavi z igro lutkarjev, ki jim je naloženo, da nastopajo tudi kot igralci in animatorji. Med sredstvi, ki jih uporabljajo in vključujejo kot pomenska izrazila, je širok razpon, od običajne srajce na metli mimo ladje in letala v obliki otroške igrače vse do miniaturnih marionet, s katerimi muca in kuža ponazarjata zgodbo — pravljico iz tradicionalnega tekstovnega programa. Pregledna, logična režija je povezala vse te raznotere sestavine v posrečeno, dokaj sproščeno podajanje v mejah utečenega ponazarjanja.

France Vurnik, Dnevnik, 21. 12. 1983

PREMIERA: 19. 12. 1983, CANKARJEV DOM

Igra o letu

Svetlana Makarovič

Z dvema uprizoritvama

To krhko, poetično, domišljijско rajanje množice stvarno nestvarnih figur je imelo na voljo za lutkovno gledališče razkošno širok in globok oder, ki se je na njem lahko dogajanje prav pošteno razviharilo. Imenitne lutke (od majhnih do ogromnih) in scene po zamisli Tomaža Kržišnika so prišle do maksimalnega možnega izraza. In režiser uprizoritve Edi Majaron jim je to tudi dognano omogočil.

Lojze Smasek, Večer, 21. 12. 1983

Barvita likovna fantastika

Svetlanino besedilo o letnih časih, skozi katere potuje zajček Uhko in išče svoj izgubljeni rep, je spodbudilo predvsem likovnega oblikovalca predstave Tomaža Kržišnika, da je zasnoval likovno izvirne, barvno razkošne fantazijske like lutk, oprtih na pravljичno in ljudsko motiviko, pa tudi mimo nje, iz fantazije.

Poetična, barvno razkošna, slikovita, domiselna — lepa predstava.

France Vurnik, Dnevnik, 21. 12. 1983

režija:
Edi Majaron
likovna zasnova:
Tomaž Kržišnik
glasba:
Lado Jakša
koreografija:
Metod Jeras
korepeticija:
Lado Jakša
izvedba lutk in scene:
Tomaž Kržišnik,
Mojca Černič – Vipotnik,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič,
Bojan Mausar,
Ivica Bilek

premierna zasedba:
Zajček Uhko
Berta Bojetu
Vetrova palica
Lučka Drolc
Jutrman
Iztok Jereb, Peter Dougan
Vrbove mačice
Breda Hrovatin, Sonja Kononenko, Bojan Marošević
Vesne
Breda Hrovatin, Sonja Kononenko, Alja Tkačev
Zeleni Jurij
Bojan Marošević
Spremstvo Zelenega Jurija
Peter Dougan, Jernej Slapernik, Blaž Vižintin, Marko Velkavrh
Škrat Šetek
Blaž Vižintin, Marko Velkavrh

Kresnik
Iztok Jereb
Metulji
Breda Hrovatin, Sonja Kononenko, Bojan Marošević, Marko Velkavrh
Coprnica Huda Ura
Alja Tkačev, Peter Dougan
Zvončnica
Alenka Pirjevec
Kobilice
Breda Hrovatin, Bojan Marošević, Marko Velkavrh
Zbor kresnic
Prvi palček
Iztok Jereb
Drugi palček
Bojan Marošević
Tretji palček
Marko Velkavrh

Rojenica
Breda Hrovatin
Gorska vila
Alenka Pirjevec
Bela žena
Alja Tkačev
Žalik žena
Sonja Kononenko
Stari Škopnik
Blaž Vižintin
Škopnički
Lučka Drolc, Peter Dougan, Jernej Slapernik
Pehtra
Alenka Pirjevec, Peter Dougan
Snežak
Bojan Marošević
Dedek Mraz
Božo Vovk

tehnično vodstvo:
Marko Perme
inspicient:
Zvone Urbič
razsvetljava:
Miran Udovič, Tomislav Bevanda
odrski mojster:
Miro Sedmak
scenska manipulacija in garderoba:
Janko Kajzer
izvedba svetlobnih efektov na lutkah:
Jernej Slapernik
scenski efekti:
Adriacommerce – TOZD TEA Divača

število ponovitev: **45**
število gledalcev: **12.442**

Pogovori v hiši Karlstein

Berta Bojetn

Skupni projekt LGL in
Cankarjev dom

PREMIERA: 29. 3. 1984, CANKARJEV DOM

dramatizacija in režija:
Damir Zlatar – Frey
scenografija:
Janja Korun, ing. arh.
kostumografija:
Miroslav Sokolovski
dramaturgija:
Igor Likar
izdelava lutk:
Bojan Mavsar
izdelava scene:
Janko Kajzer,
Slavko Milošič

premierna zasedba:
Jozefina Jankobi
Berta Bojetu
Jozefina Jankobi
Alja Tkačev
Švarcer
Sonja Kononenko

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
luč:
Tomo Bevanda
garderober:
Janko Kajzer
tehnično vodstvo LGL:
Marko Perme

število ponovitev: **32**
število gledalcev: **1.576**

Dogodek, hiša, razmere

Osebnosti, ki ju interpretirata Berta Bojetu in Alja Tkačev, sta dela celote, ki divje silita narazen in ki se kljub temu vedno znova vračata drug k drugemu. Ustvarjeni sta z veliko intenzivnostjo, z močno izraznostjo (usmerjeni pa v dokaj ozek razpon možnih razlag), toda zadržano, tako da igra tik ob gledalcih ni nikoli zvenela

teatralno, se ni zapisala motečim grimasam, je bila sugestivna in prodorna zaradi odlične prilagojenosti nenavadnemu igorskemu okviru in, seveda, zaradi celotnega uprizoritvenega ozračja s poezijo kot dramatičnostjo in z ozkostjo ter majhnostjo, ki delujeta kot svet (v mikrokozmosu slutnja makrokozmosa).

Lojze Smasek, Večer, 10. 11. 1984

Kukajoči v tujo intimo

»Pogovori v hiši Karlstein« so poskus »utelešenja« metaforične, do skrajnosti asociativne prozne govorice na gledališkem odru. Gre za predstavo, katere izvir in ponirek je literatura. Najustreznejši izraz za samotne meditacije ostarele Josefine J. (Berte Bojetu), izraz za zavrženo prazno odteklo, v ničemer in nikomur potešeno življenje, je poezija — oziroma, kot se je to zgodilo v hiši Karlstein — poetična proza.

Milan Dekleva, Dnevnik, 3. 4. 1984

Kaj mora Sova opraviti spomladi

Polonca Kovač

PREMIERA: 6. 4. 1984, KULTURNICA LGL

režija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Fojž A. Zorman
glasba:
Aleš Kersnik
izdelava lutk in scene:
Mojca Černič – Vipotnik,
Bojan Mauser,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič,
Alojz Zorman

premierna zasedba:
Slikar
Iztok Jereb
Sova
Alja Tkačev
Papagaj
Blaž Vižintin

inspicient:
Zvone Urbič

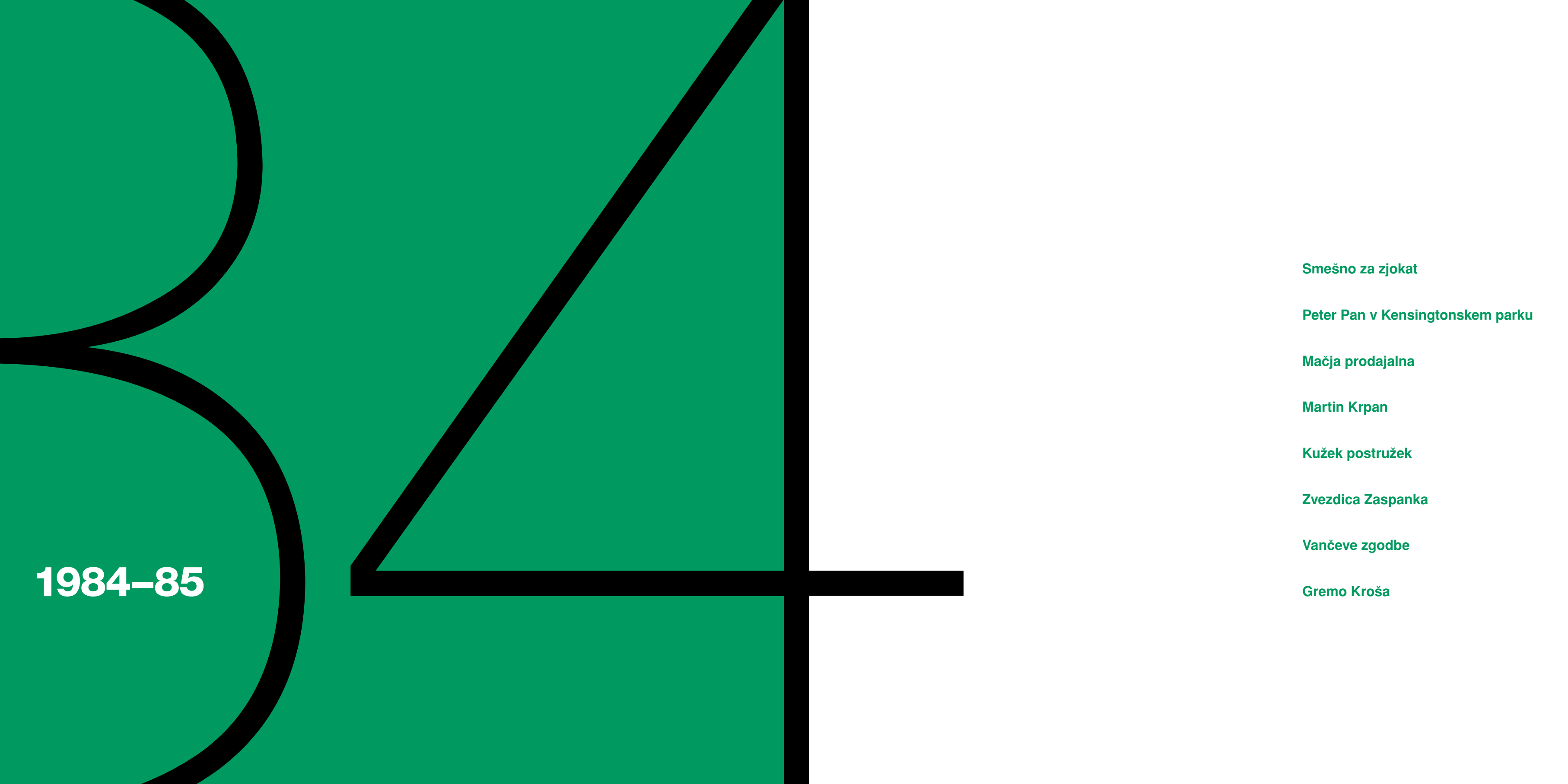
število ponovitev: **62**
število gledalcev: **4.654**

**Zabavno spomladansko
učenje**

Režiser Matjaž Loboda je znal gledalce vplesti v dogajanje na nevsiljiv, kar pomeni, na zabaven način. Zabavno učenje (zanj poskrbita avtorica besedila, ki se zna pošaliti z različnimi pomeni homonimnih izrazov in glasbenik Aleš Kersnik, je, kot vemo, najboljše učenje. Namen igrice je torej dosežen; glede na to, da je likovna zasnova predstave (Alojz Zorman) primerna za vsakršno prizorišče, bo razveselila veliko armado malih zvedavcev.

Milan Dekleva, Dnevnik, 11. 4. 1984

1984–85

Smešno za zjokat

Peter Pan v Kensingtonskem parku

Mačja prodajalna

Martin Krpan

Kužek postružek

Zvezdica Zaspanka

Vančeve zgodbe

Gremo Kroša

Smešno za zjokati

Franček Rudolf

PREMIERA: 12. 10. 1984, DVORANA KULTURNEGA DOMA ŠPANSKI BORCI

režija:
Aleš Jan
likovna zasnova:
Andrej Habič
glasba:
Jani Golob
korepeticije:
Borut Lesjak
izvedba lutk:
Mojca Černič – Vipotnik,
Bojan Mauser, Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič, Stane Jakše
izvedba scene:
Bojan Mauser, Janko Kajzer,
Marko Levičnik, Slavko
Milošič, Stane Sušnik

premierna zasedba:
Princ Oglate dežele
Iztok Jereb
Maček
Božo Vovk
Kralj Oglate dežele
Blaž Vižintin
Kraljica Oglate dežele
Alenka Pirjevec
Princesa Oble dežele
Sonja Kononenko
Škotska ovčarka
Alja Tkačev
Kralj Oble dežele
Laci Cigoj
Kraljica Oble dežele
Breda Hrovatin
Zmaji
Jernej Slapernik
sodelujeta še
Marko Levičnik,
Slavko Milošič

vodja predstave:
Zvone Urbič
razsvetljava:
Tomislav Bevanda

število ponovitev: **33**
število gledalcev: **6.364**

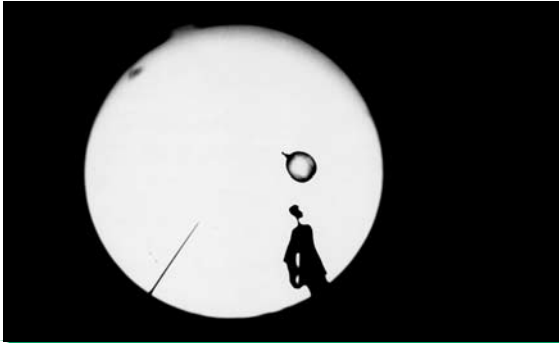
Čemu parodiramo pravljice?
Na pestrem, barvitem, skoraj abstraktno svobodnem scenskem prostoru **Andreja Habiča** je ob pomoči glasbe **Janija Goloba** (ta se zna izvorno pošaliti z operetnimi in opernimi kanoni), ob primernih lučnih spremembah in ubrani kolektivni igri (**Iztok Jereb, Božo Vovk, Blaž Vižintin, Alenka Pirjevec, Sonja Kononenko, Alja Tkačev, Laci Cigoj, Breda Hrovatin** in **Jernej Slapernik**) dogajanje potekalo v pre-mišljenem kontrapunktiranju agogičnih in mizanscenskih elementov. Uprizoritev je »izumila« vrsto drobnih, a domiselnih animacijskih, rešitev, ki se spleta v specifičen, recimo še enkrat parodičen (a tokrat na teatrski ravni) odnos med lutko in igralcem. Tudi pevskega deleža izvajalcev (ko-repetitor: **Borut Lesjak**) ne smemo prezreti.

Milan Dekleva, Dnevnik, 16. 10. 1984

Igralci in lutke
Treba bi pa bilo opozoriti na dejstvo, da prinaša tokratna uprizoritev Rudolfove igrice „Smešno za zjokati“ z igralcem-voditeljem ob lutki še nekaj svežih dodatnih uprizorjalskih možnosti. V režiji Aleša Jana je igralec tako kot lutka enakopraven del figure oziroma lika. Stiki med vlogami so zelo pestri — velike lutke iz mehke, elastične snovi (ustvaril jih je v svojem znanem posrečenem, karikaturnem stilu **Andrej Habič**) ne kontaktirajo samo med seboj, z drugimi lutkami, temveč tudi z igralci in igralci z lutkami prav tako kot med seboj

Lojze Smasek, Večer, 16. 10. 1984

PREMIERA: 18. 10. 1984, DVORANA KRIŽANKE

Peter Pan v Kensingtonskem parku

James Matthew Barrie

priredba in režija:

Igor Likar

dramaturgija:

Matjaž Loboda

likovna zasnova:

Jerneja Jambrek

glasba:

Matjaž Jarc

izdelava lutk:

Jože Zajc

poslikava lutk in scene:

Jerneja Jambrek

izdelava diapozitivov:

Marijan Pal

tonski posnetek:

Miro Bevc

premierna zasedba:

Krokar Salomon

Nace Simončič

Peter Pan

Nadja Vidmar

Mama, vilinjska kraljica Maba

Alja Tkačev

Komornik, zimzeleni hrast,

zdravnik

Bojan Maroševič

Toni, krizantema, Rjavolaska

Lučka Drolc

Mami Manering

Berta Bojetu

Vojvoda

Božidar Jokić

Ptice, škрати, vile, drevesa,

cvetlice

Alja Tkačev, Bojan Maroševič,

Berta Bojetu, Lučka Drolc,

Božidar Jokić, Alenka

Pirjevec, Sonja Kononenko,

vodijo **Peter Dougan, Marko**

Velkavrh, Božidar Jokić,

Nace Simončič, Berta Bojetu,

Lučka Drolc, Bojan Maroševič,

Nadja Vidmar

vodja predstave:

Lojze Sedovnik

svetlobni efekti:

Miran Udovič

število ponovitev: **26**

število gledalcev: **4.029**

Peter Pan s senčnimi lutkami

Ze sama zamisel, da so ustvarjalci izbrali senčne lutke, je pohvale vredna. Ta tehnika je pri nas poznana le iz gostovanj tujih skupin. Zato je treba posebej pohvaliti **Jernejo Jambrek** (likovna zasnova), ki nam je s pomočjo pobarvanih diapozitivov in prozornih senčnih lutk pričarala resnično bogat fantazijski svet, kakršnega v lutkovnih predstavah že dolgo nismo doživeli.

Polona Sosič, Delo, 23. 10. 1984

Barvito senčno gledališče

Se pomembnejša, edina nujno potrebna, neizogibna komponenta za izjemen učinek te svojstvene uprizoritve Lutkovnega gledališča Ljubljana pa je razposajeni, nadvse sugestivni svet barv in senc, ki si ga je zamislila Jerneja Jambrek — avtorica likovne, zasnove in poslikave senčnih lutk in scene.

Vse dogajanje deluje čarobno pestro in neverjetno lahkotno. Tako pa je izvedena vsa ta lepa pripoved o tem večnem, čudežnem otroku domišljije. „Peter Pan v Kensingtonskem parku“ pomeni doživetje za gledalca in dragoceno obogatitev novih izraznih možnosti Lutkovnega gledališča Ljubljana.

Lojze Smasek, Večer, 26. 10. 1984

PREMIERA: 27. 11. 1984, VELIKI ODER LGL

režija:

Matjaž Loboda

glasba:

Svetlana Makarovič

likovna zasnova:

fundus LGL

premierna zasedba:

govori in poje

Svetlana Makarovič /

Nina Skrbinšek

vodijo **Peter Dougan,**

Božidar Jokič,

Sonja Kononenko,

Jernej Slapernik

število ponovitev: **12**

število gledalcev: **2.117**

Mačja prodajalna

Svetlana Makarovič

Lutkovna oblika

koncerta otroških pesmic

Program ob otvoritvi novih

prostorov LGL v Mestnem domu

PREMIERA: 28. 11. 1984, VELIKI ODER LGL

Martin Krpan

Fran Levstik
Miran Herzog

režija:
Miran Herzog
likovna zasnova:
Matjaž Schmidt
besedila pesmi:
Svetlana Makarovič
glasba in korepeticije:
Julijan Strajnar
koreografija:
Metod Jeras
lektor:
Jože Faganel
asistent režije:
Matjaž Loboda
izvedba lutk:
Mojca Černič – Vipotnik,
Bojan Mauser, Silvan
Omerzu, Mitja Ritmanič, Lojze
Sedovnik, Branko Stojakovič,
Jože Zajc
izvedba kostumov:
Blanka Barbarič, Jelka Rejsp,
Nada Slatner, Jožica Torkar
izvedba scene:
Marko Levičnik, Slavko
Milošič, Jakob Reven, Branko
Stojakovič, Zvone Urbič, Uroš
Vučer, Sandi Zorič

premierna zasedba:
Martin Krpan
Jože Mraz,
vodi **Breda Hrovatin**
Kobilica
Alja Tkačev,
vodi **Peter Dougan**
Cesar Janez
Nace Simončič
Cesarica
Nadja Vidmar
Cesarična Jerica
Berta Bojetu
Minister Gregor
Laci Cigoj
Brdavs
Iztok Jereb,
vodi **Marko Velkavrh**
Brdavsov konj
Bojan Marošević,
vodi **Jernej Slapernik**
Kočijaž
Božidar Jokič
Sveta trojica
Oče **Božo Vovk**
Sin **Blaž Vižintin**
Sveti duh **Silvij Božič,**
vodi **Božidar Jokič**

Prasica
Berta Bojetu
Ovce, generali, mejači, psi,
Brdavsove oprode, lipicanci
Lučka Drolc, Breda Hrovatin,
Sonja Kononenko, Nina
Skrbinšek, Jernej Slapernik,
Marko Velkavrh
sodelujejo še
Slavko Milošič,
Uroš Vučer, Sandi Zorič

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
zvočni efekti:
Uroš Smasek
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Miran Udovič,
Marko Miklič
odrski mojster:
Zvone Urbič

število ponovitev: **45**
število gledalcev: **9.217**

NAGRADE

1985
Lutkovni festival v Zagrebu,
velika nagrada

GOSTOVANJA

1988 Poljska, Belorusija

Lutke pišejo zgodovino
Ljubljanskemu lutkovnemu gledališču uspeva na ta način ustvariti napetost, razumljivo slehernemu gledalcu, pri tem pa s svetom lutk prikazati košček slovenske zgodovine. K tej izredni predstavi pripomoreta osmišljen izbor glasbe in luči in profesionalen ansambel v izraziti želji za dokazovanjem teatarskih zmožnosti lutkarskega izraza.

Dubravka Vrgoč, Vjesnik, Zagreb, 2 .9. 1985

Kako smešen je Krpan?
Režiserjega zasluga je, da je lutkarski izraz dopolnil z bleščečimi, fantazijskimi domislicami (predvsem v mizansceni): pri tem so mu bili v veliko pomoč **Matjaž Schmidt** s svojimi lutkami (in rekviziti), ki so sposobne presenetljivih metamorfóz, skladatelj **Julijan Strajnar** (z uspešnim »karikiranjem«
ljudskih napevov), koreograf **Metod Jeras** in asistent režije **Matjaž Loboda**.

Milan Dekleva, Dnevnik, 1. 12. 1984

Lutke na novem odru
Priredba – kot vedno, iztečena v tri pike. Njena režijska uresničit- ev zelo učinkovita. Njena likov- na plat naravnost presenetljivo sveža. In njena izvedba, v satiro in odrsko postavljaštvo obenem napeljana, v duhu tega, kar so lutke bile, kar so in kar najbrž bodo: obrnjeno zrcalo preveč re- snega življenja.

Stanka Godnič, Delo, 1. 12. 1984

Izjemen gledališki dogodek
Toliko režij- skih domislic, ki jim večinoma ne manjka izpovedne globine, se je zbralo v tej uprizoritvi, toliko lutkarskega in igralskega mojstr- stva se je zvrstilo pred gledalci (tisti vedno bolj okajeno smešni in s pučjo perutjo oči sramežlji- vo zakrivajoči si Sveti duh ali cepetajoče stopicljajoče nosljajo- či Cesar ali zvedavo jezikavo ozirajoča se in breajoča Kobili- ca . . .), da je treba „Martina Krpana '84" v LGL imeti za izjemen gledališki (animatorski in igralski dogodek, za zelo pomembno postajo na razvojni poti slovenskega, ne samo ljubljanskega Lutkovnega gleda- lišča.

Lojze Smasek, Večer, 4. 12. 1984

PREMIERA: 17. 12. 1984, MALI ODER LGL

pripravila:
Matjaž Loboda,
Nina Skrbinšek
lutke in scena:
fundus LGL

premierna zasedba:
Nina Skrbinšek

število ponovitev: **37**
število gledalcev: **2.374**

Kužek postružek

Nina Skrbinšek

Zvezdica Zaspanka

Frane Milčinski

PREMIERA: 7. 3. 1985, VELIKI ODER LGL

režija:
Matija Milčinski
dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Branko Stojaković
glasba:
Jože Privšek
korepeticije:
Borut Lesjak
tonski posnetek:
Aco Razbornik
postavitev luči:
Edi Martinčič, Miro Janežič
izvedba lutk in scene:
Branko Stojaković,
Ivo Nižić, Lenka Kolanović
navezava lutk:
Mitja Ritmanič

premierna zasedba:
Pripovedovalec
Iztok Jereb
Zvezdica Zaspanka
Sonja Kononenko,
vodita **Peter Dougan,**
Sonja Kononenko
Boter Mesec
Nace Simončič,
vodi **Breda Hrovatin**
Komet Repatec
Bojan Marošević,
vodi **Božidar Jokić**
1. zvezda
Nina Skrbinšek,
vodi **Marko Velkavrh**
2. zvezda
Nadja Vidmar,
vodi **Jernej Slapernik**
3. zvezda
Berta Bojetu,
vodi **Alenka Pirjevec**
Razbojnik Ceferin
Božo Vovk
Sladoledar
Nace Simončič
1. klicar
Božidar Jokić
2. klicar
Jernej Slapernik
Zamorec
Laci Cigoj

Papiga
Alenka Pirjevec
Opica
Nina Skrbinšek
Človek iz gume
Božidar Jokić,
vodijo **Božidar Jokić,**
Breda Hrovatin,
Marko Velkavrh
Zvezdogled
Bojan Marošević
Pepe Lučka
Laci Cigoj
Pasanti
Breda Hrovatin, Nina
Skrbinšek, Laci Cigoj,
Marko Velkavrh
sodelujejo še
Slavko Milošič, Boris Nitič,
Branko Čenčur

inspicient in tonski manipulant:
Lojze Sedovnik, Uroš Smasek
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Miran Udovič
odrski mojster:
Zvone Urbič

število ponovitev: **81**
število gledalcev: **17.648**

V zemeljskih prizorih je z izjemno duhovitostjo napovedal Matija Milčinski svoj učinkovit come back v svet gledališke režije, v poetičnih prizorih zvezdnega prostranstva – ki so mu, spomnimo se Deklice Delfine – že od nekdaj ležali, pa je tokrat našel izjemnega sodelavca v skladatelju Jožetu Privšku, ki je za to predstavo skomponiral pravo “vesoljsko opero”.
Zatorej smo lahko prepričani: nova Zvezdica Zaspanka bo nov veliki evergrin Lutkovnega gledališča, ki bo znal s svojevrstnim šarmom popeljati mladega gledalca v svet gledališke umetnosti. Zato zares velja bo tej uprizoritvi priznanje ljubljanskemu lutkovnemu gledališču v celoti, in še posebej, da ne omenjamo odličnih posameznih stvaritev, razigranih igralcev in animatorjev.

Vladimir Kocjančič, Radio Ljubljana
Radijski dnevnik, 8. 3. 1985

Darinka Kladnik, Dnevnik, 12. 9. 1985

Lojze Smasek, Večer, 13. 3. 1985

NAGRADE

1985
Jugoslovanski lutkovni bienale v Bugojnem,
nagrada za najboljšo predstavo

Branko Stojaković,
nagrada za likovno podobo

Božo Vovk,
nagrada za lik Ceferina

PREMIERA: 23. 4. 1985, KULTURNICA LGL

režija:

Laci Cigoj

likovna zasnova:

Alojz Zorman – Fojž

premierna zasedba:

Lučka Drolc

število ponovitev: **52**

število gledalcev: **3.100**

Vančeve zgodbe

Ivan Potrč

Gremlins Kroša

Alja Tkačev
Metka Zobec

PREMIERA: 11. 5. 1985, VELIKI ODER LGL

režija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Marko Perme
kostumi:
Anja Dolenc
glasba:
Lado Jakša
koreografija:
Metod Jeras
izdelava lutk in scene:
Jakob Reven, Mitja Ritmanič,
Mojca Vipotnik, Mojca
Dobnikar, Silvan Omerzu

premierna zasedba:
Nina Skrbinšek / Alja Tkačev
Iztok Jereb
Sonja Kononenko
Peter Dougan

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Miran Udovič
scenska tehnika:
Boris Nitič,
Matjaž Pompe

število ponovitev: **24**
število gledalcev: **3.865**

Deklica, zobna ščetka, tranzistor ...

Delo je napisano domiselno, živano in pritegljivo. Polno je duhovitih formulacij in pravih otroških razmišljanj ali pa tudi samo igrivosti (govorjenje o zvesti večnobi namesto o večni zvestobi že sodi v to kategorijo).

Posrečena je bila animacija živahnih, prepirljivih zobnih ščetk, odlično zasnovanega velikega obraza budilke, s preničnim kazalcema kot obrvmi, nekako živčno delujočega tranzistorja itd. Srečati se je bilo mogoče z nizom udarnih dogajanskih domislic. Uprizoritev bi jih prenesla še več.

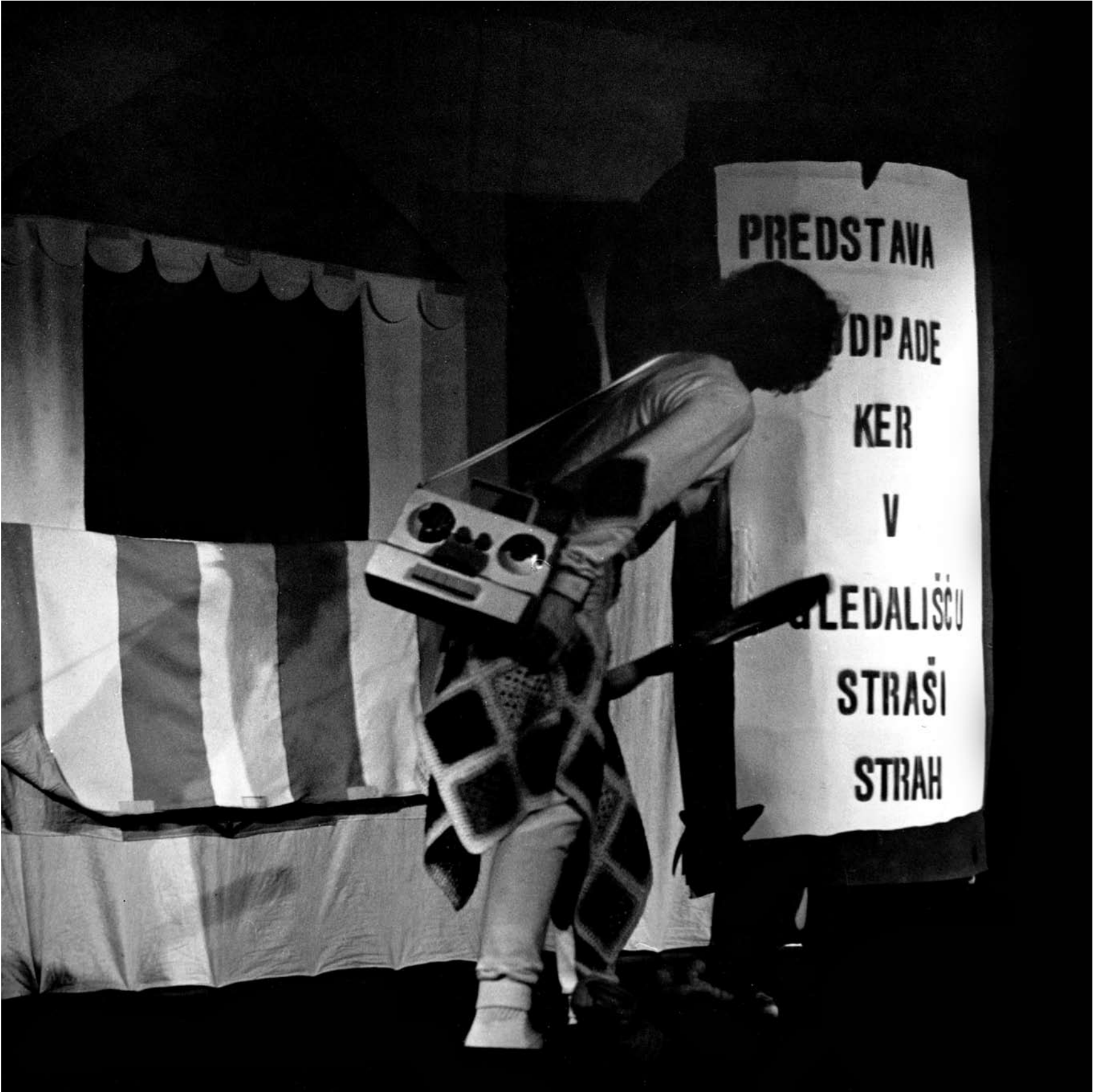
Lojze Smasek, Večer, 14. 5. 1985

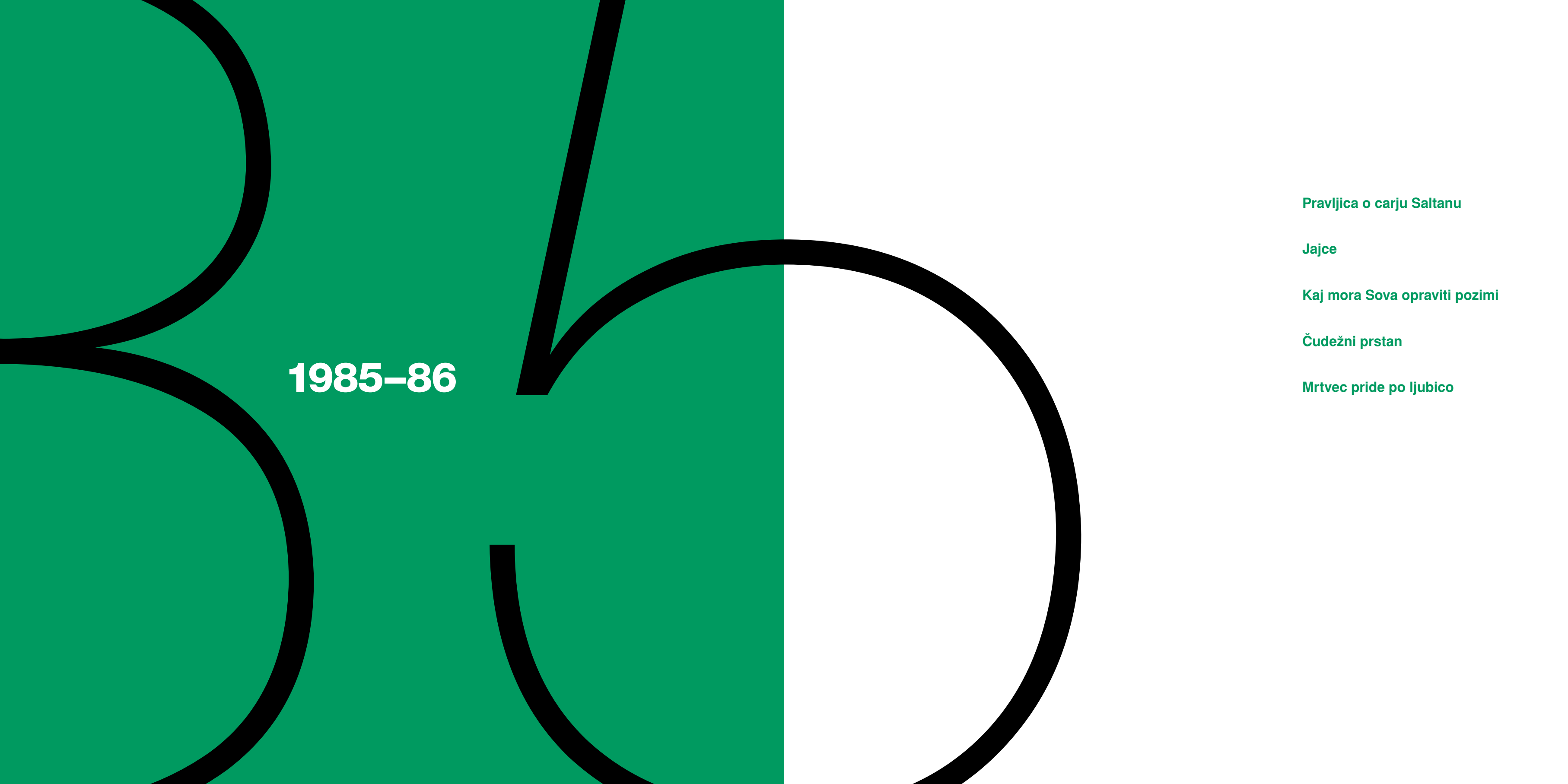
Predmeti kot junaki

Igra je namenjena najmlajšim gledalcem: reči smemo, da gre za nekakšno »medijsko prolegomeno«, prikaz izvira, iz katerega snuje lutkovna umetnost, umetnost animacije.

In vendar: Nina Skrbinšek je svojo vlogo oblikovala zavzeto, s pravo občutljivostjo za čarovnijo otrokove fantazijske avanture; nedvomno ima pri tem zasluge režijsko vodstvo Matjaža Lobode in zanimivo, kot magična kocka oblikovano prizorišče Marka Permeta. Pomemben delež v predstavi ima zvočna podoba Lada Jakše, ki je hkrati glasbena kulisa in agens dramaturškega dogajanja.

Milan Dekleva, Dnevnik, 14. 5. 1985

1985–86

Pravljica o carju Saltanu

Jajce

Kaj mora Sova opraviti pozimi

Čudežni prstan

Mrtvec pride po ljubico

Pravljica o Carju Saltanu

Aleksander Sergejevič Puškin

PREMIERA: 15. 11. 1985, VELIKI ODER LGL

poslovenil:
Oton Župančič
režija:
Edi Majaron
dramaturgija:
Matjaž Loboda, Edi Majaron
likovna zasnova:
Tone Kralj, Mara Kralj
kostumografija:
Anja Dolenc
glasba:
Nikolaj Rimski – Korsakov
lektor:
Jože Faganel
izvedba lutk in scene:
Mara Kralj, Anja Dolenc
s sodelavci:
Viktor Plestenjak (oblikovanje glav), **Aleš Maher, Mitja Ritmanič** (navezava lutk), **Silvan Omerzu, Mojca Vipotnik, Mojca Dobnikar** (izdelava kostumov)

premierna zasedba:
Car Saltan
Božo Vovk,
vodi **Marko Velkavrh**
Carica
Nina Skrbinšek,
vodi **Alenka Pirjevec**
Ta ki tke
Sonja Kononenko,
vodi **Božidar Jokić**
Ta ki kuha
Berta Bojetu,
vodi **Jernej Slapernik**
Babaruha
Nadja Vidmar,
vodi **Alenka Pirjevec**
Knez Gvidon
Bojan Marošević,
vodi **Peter Dougan**
Labodka – carična
Lučka Drolc,
vodi **Breda Hrovatin**
Sel
Nace Simončič,

vodi **Božidar Jokić**
Čnomor
Jože Zalar,
vodi **Marko Velkavrh**
Bojarji, trgovci
Jože Zalar, Nace Simončič,
Bojan Marošević, Berta Bojetu, Sonja Kononenko, Nina Skrbinšek, Nadja Vidmar
sodelujeta še
Branko Čenčur, Ava Lokošek

vodja predstave:
Uroš Smasek
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Miran Udovič
rekviziter:
Andrej Slinkar

število ponovitev: **65**
število gledalcev: **10.526**

Navdušujoča stvaritev

Nekaj "paradoksalnega" je v tej za razvoj slovenskega lutkarstva nedvomno nadvse pomembni izvedbi. Najprej misliš, da gre za načrtno izmikanje iluzij, toda vidnost in prisotnost govorcev ob lutkah ves ta občutek takoj spremenita, ker tehnično sploh nista nujni, saj bi lahko govorico slišali iz ozadja ali višavja in jo združevali z gibi lutk. Ne gre namreč za bolj ali manj pokrito skrite animatorje ob lutkah, temveč za

soigralce lutk, za njihove asistente in tovariše, ki so prisotni kot komentatorji, pripovedovalci, razgrnejo preprogo, udobno prekrizajo lutki noge, so morje, obala, skala, stolp..., so blagi prinašalci in pozorni zagrinjevalci in odnašalci marionet

Pravljica o carju Saltanu, ki se je zaradi intrige odrekel ženi in novorojenemu sinu in ki šele pozno spozna svojo napako ter svojo odraslo družino, je kljub izjemni pesniški moči besedila (tako izvirnika kot imenitne prepesnitve) samo izhodišče za samostojno vrhunsko poetično lutkovno stvaritev mnogih navdušujočih komponent, sestavljenih v dogano zapleteno celoto

Lojze Smasek, Večer, 18. 11. 1985

PRAVLJICA o Carju Saltanu

Majaronova postavitev Pravlјice o Carju Sultanu je posegla prav v temelje lutkarskega templja – vedno čislana in skoraj fanatično čaščena kraljica lutk – marioneta je postavljena na preizkušnjo, njena doslej večkrat ošabno samopašna pozicija pa je v odnosu do igralca in gledalca močno spremenjena. Čeprav so lutkarji doslej že iskali različne, bolj ali manj

uspešne kombinacije lutke in igralca, in se je v svetu lutkovna igra iz golega uprizarjanja pravljic že zdavnaj razvila v široko pojmovano, angažirano obliko teatra, pa je Majaronov poskus z marioneto izredno raziskujoč in senzibilen, ter odpira prostor novim pogledom in razmišljanjem. Razvije se izredno poetična, koherentna uprizoritev, ki neprestano vrta vase, se išče in raziskuje skozi ironično distanco igralca do lutke.

Torej, konec dober, vse dobro, bi lahko rekli in srečno in zadovoljno zapustili dvorano, saj smo bili priče izjemno koherentnemu, lutkarsko tenkočutnemu in v mnogočem zanimivemu lutkovnemu dogodku. Zda ob njih magični poetiki z grozo v očen trepetajo in jih skrušeno, hipnotizirano obožujejo. Ritual pravljice se dosledno izpelje do konca in se po znanem pravljicnem trikratnem ponavljanju potovanja srečno konča. Zle spletke so poražene, vsi se najdejo in srečno zaživijo v miru.

Saša Jovanović, Tribuna, 17. 1. 1986

PREMIERA: 13. 12. 1985, KULTURNICA LGL

Jajce

Zlatko Krilić

prevod:
Nina Skrbinšek
režija in scena:
Tine Varl
lutke:
Breda Varl
glasba:
Boris Rošker
izdelava lutk:
Breda Varl,
Branko Caserman

premierna zasedba:
Joja
Nina Skrbinšek
Mladički
Berta Bojetu

število ponovitev: **519**
število gledalcev: **70.446**

GOSTOVANJA

- 1990 Belorusija
- 1994 Avstrija, Hrvaška
- 1995 Češka
- 1996 Italija
- 1999 Avstrija, Italija

Vedro, igrivo, vabljivo
Preprosto besedilo o jajcu, ki deklica Joja pričakuje, da se bo iz njega izlegel piščanček Franček, pa priključujejo na dan oreč, polž, hobotnica, želva, črček, pajek, žaba, noj ... in še le čisto na koncu težko pričakovani Franc, je doživelo igrivo in vedro in najmlajše občinstvo krepko pritegujočo izvedbo, ki so bile njene odlike predvsem v posrečenih lutkah in rešijski zamisli, ki je dognano obvladala gibanje v prostoru in izvedbo usmerila v duhovito animacijo, ter nadvse uspeli tako glasovni interpretaciji (predvsem vseh teh izredno različno zvenceh, zelo uspešno spreminjajočih se mladičkov, toda tudi zvedave deklice Joje) kot njihovi nadvse zabavni (z nekaj ne prehudo strašljivimi trenutki) in razgibani animaciji.

Lojze Smasek, Večer, 25. 12. 1985

Posrečen odrski kviz
Vse živo, kot bi temu rekli, prihaja prej kot Franc, od želve in hobotnice do pajka pa do gospodarja višin, orla. Pod režiserjevo taktirko in ob pomoči **Roškarjeve** glasbe tako spontano, tako dobro zastavljeno, da se otroci nehote vključujejo v ugankovanje. Da je še bolj zabavno, je poskrbela oblikovalka lutk **Breda Varl**. Z njo vred pa imenitna **Berta Bojetu** z modulacijo nešteti, iz jajc izleženih glasov, in **Nina Skrbinšek**, nenehno rahlo presenečena nad tem, da ne dočaka presenečenja.

Stanka Godnič, Delo, 16. 12. 1985

Kaj mora Sova opraviti pozimi

Polonca Kovač

PREMIERA: 23. 12. 1985, MALI ODER LGL

besedila pesmi in režija:

Matjaž Loboda

likovna zasnova:

Fojž A. Zorman

glasba in korepeticije:

Aleš Kersnik

izdelava lutk in scene:

Anja Dolenc,

Aleš Maher,

Bojan Mauser,

Silvan Omerzu,

Mitja Ritmanič,

Mojca Černič – Vipotnik,

Fojž A. Zorman

premierna zasedba:

Slikar

Iztok Jereb

Sova

Alja Tkačev

Papagaj

Blaž Vižintin

sodeluje še

Andrej Slinkar

vodja predstave

Lojze Sedovnik

število ponovitev: **97**

število gledalcev: **13.292**

**Tudi pozimi
je hec**

Tokratna igrica, ki jo je Lutkovno gledališče Ljubljana namenilo najmlajšim obiskovalcem, je učinkovito izrabila vse našete elemente besedila in jih pod režijskim vodstvom Matjaža Lobode oblikovala v dinamično, »gledljivo« uprizoritev. Uprizoritev, ki skozi troje karakterjev niza poučne in smešne teatarske prizore.

Milan Dekleva, Dnevnik, 24. 12. 1985

Vedro, igrivo, vablivo

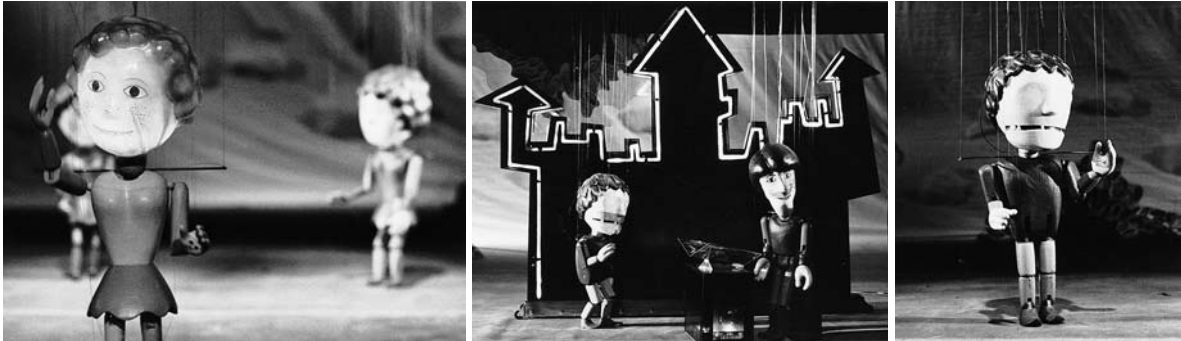
»Kaj mora sova opraviti pozimi« je dramsko živahno in kar produktivno zapletajoče se delo. Izvedba (v tretji »hiši LGL — majhni dvorani na drugi strani velikega odra) je bila sproščeno dinamična, lahkotna in delovala je osvajajoče improvizirano (od snega, ki začne »padati« na prizorišče v obliki večjih in manjših belih blazin, čez bela pregrinjala, ki igralci z njimi prekrijejo zeleno drevo in hrib, do razigrane igre in animacije — slikar je igral vloga, sova in papagaj sta lutki, vsi trije pa komedijantsko živo uporabljajo ves prostor, igrajo na prizorišču in med mladim občinstvom, ki ga znajo zelo sproščeno in prikupno vključiti v dogajanje).

Lojze Smasek, Večer, 25. 12. 1985

Čudežni prstan

Samo Simčič

PREMIERA: 28. 2. 1986, VELIKI ODER LGL

predelava:
Gorazd Perko, Igor Šmid
režija:
Igor Šmid
dramaturgija:
Gorazd Perko
likovna zasnova:
Alojz Zorman – Fojž
postavitev luči:
Edi Martinčič
glasba:
Jerko Novak
lektor:
Jože Faganel
svetovalec za animacijo:
Peter Dougan
tonski mojster:
Silvester Žnidaršič
izvajalci glasbe:
Jerko Novak,
Igor Leonardi,
Aleš Rendla,
Nino de Gleria,
Lado Jakša
glasba posneta v tonskem studiu
Cankarjevega doma
izvedba lutk in scene:
Jože Lašič (oblikovanje glav),
Anja Dolenc,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič (navezava lutk),
Mojca Vipotnik,
Alojz Zorman – Fojž,
Jernej Slapernik
(svetlobni efekti),
Bojan Klančar (zračni čopič)

premierna zasedba:
Željko – Grdun
Bojan Marošević,
vodi **Jernej Slapernik**
Simon – čarovnik Simon
Blaž Vižintin,
vodi **Marko Velkavrh**
Tolkač – palček Tolkač
Nace Simončič,
vodi **Božidar Jokič**
Mira – kraljica Mira
Barbara Jakopič / Alja Tkačev,
vodi **Alenka Pirjevec**
Belinka – vila Belinka
Lučka Drolc,
vodi **Sonja Kononenko**
Zelinka – vila Zelinka
Berta Bojetu,
vodi **Nina Skrbinšek**
Mamin glas
Nina Skrbinšek
sodelujeta še
Tomo Krašek, Matjaž Pompe

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Tomislav Bevanda,
Miran Udovič
odrski mojster:
Zvone Urbič

število ponovitev: **20**
število gledalcev: **3.347**

Lojze Smasek, Večer, 4. 3. 1986

PREMIERA: 15. 5. 1986, VELIKI ODER LGL

Mrtvec pride po ljubico

Svetlana Makarovič

režija:

Matjaž Loboda

likovna zasnova:

Jože Tisnikar

scenografske rešitve:

Matjaž Loboda, Marko Perme

kostumografija:

Anja Dolenc

glasba:

Julijan Strajnar

tonski posnetek:

Matjaž Culiberg

lektor:

Jože Faganel

koreografija:

Metod Jeras

postavitev luči:

Edi Martinčič, Miran Udovič

izdelava lutk in scene:

Anja Dolenc, Jože Lašič,

Silvan Omerzu, Mitja

Ritmanič, Mojca Vipotnik

premierna zasedba:

1. Micika

Nadja Vidmar,

vodi **Peter Dougan**

2. Micika

Alja Tkačev,

vodi **Breda Hrovatin**

Mati

Nina Skrbinšek,

vodi **Marko Velkavrh**

Anzel

Iztok Jereb,

vodi **Alenka Pirjevec**

Sveti Tadej

Jože Mraz,

vodi **Jernej Slapernik**

Mlinarjev

Božo Vovk,

vodi **Jernej Slapernik**

Mrtva mlinarica

Alenka Pirjevec,

vodi **Peter Dougan**

Žebravke in animacija

senčnih lutk

Iztok Jereb, Sonja

Kononenko, Bojan Marošević,

Alenka Pirjevec, Nina

Skrbinšek, Jernej Slapernik,

Marko Velkavrh, Nadja

Vidmar, Božo Vovk

sodelujejo še

Brane Čenčur, Tomo Krašek,

Matjaž Pompe, Andrej Slinkar

vodja predstave:

Lojze Sedovnik, Uroš Smasek

razsvetljava:

Tomislav Bevanda,

Miran Udovič

število ponovitev: **20**

število gledalcev: **2.794**

Mehkoba trdote

Nekaj prvinskega, na ljudsko pesem z baladnim predznakom spominjajočega, večinoma mračno uglasenega, tu in tam z robatim humorjem opremljenega, ostro in velikopotezno izrezbarjenega je v igri Mrtvec pride po ljubico.

Režija je izredno uspešno zlila pesniško besedilo, likovno vizijo ob njem in iz tega izhajajoče dogajanje v dognano zgoščeno celoto, v velik, resnično pomemben lutkarski dosežek, ki ga Lutkovno gledališče Ljubljana namenja svojemu odraslemu občinstvu.

Lojze Smasek, Večer, 19. 5. 1986

Igra o hudih blodnjah

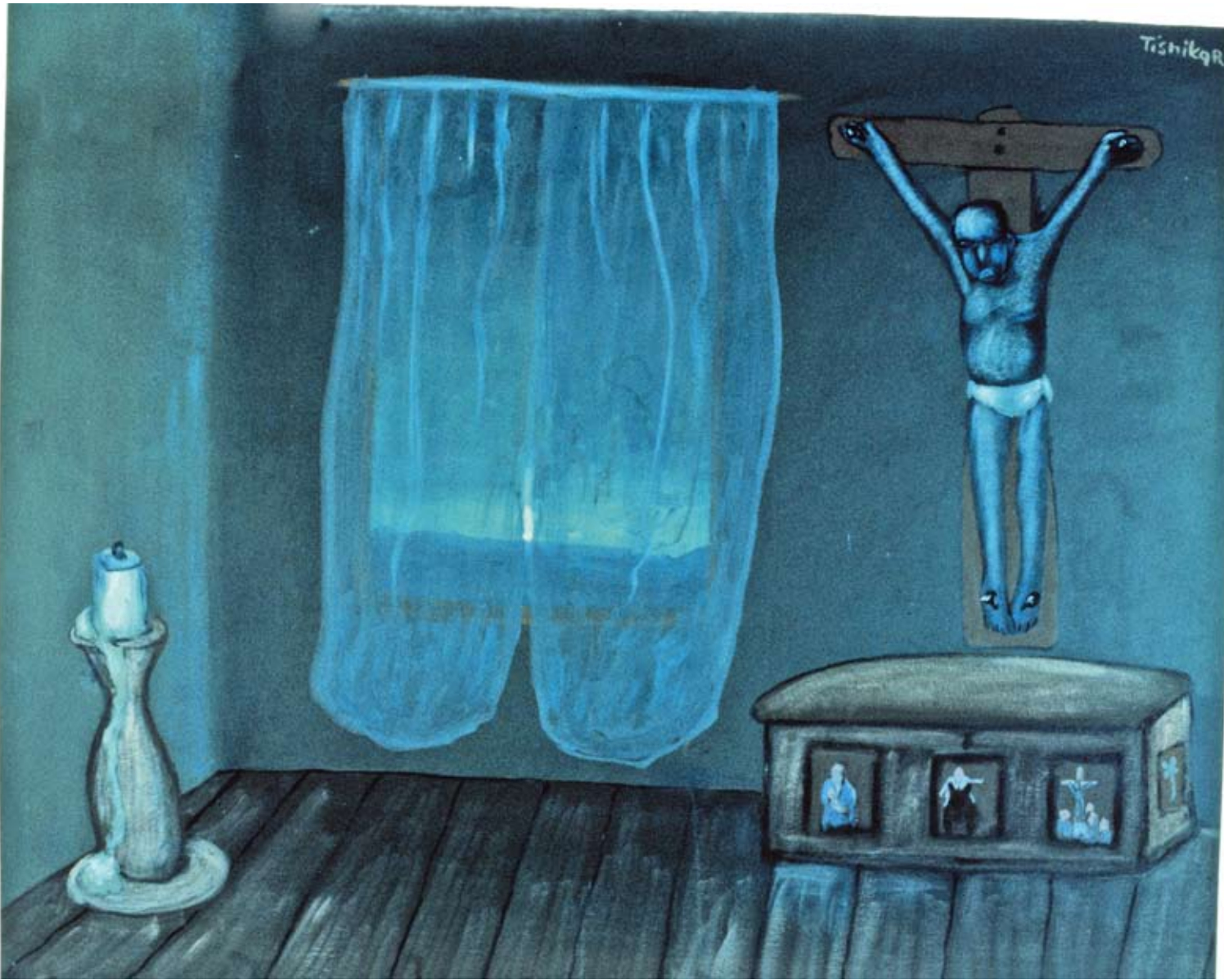
Zdi se mi, da je pod režijskim vodstvom Matjaža Lobode nastala predstava, ki se z neverjetno disciplino razigrava na meji med simbolnim, grotesknim in liničnim gledališčem. Rezultat te discipline so izvrstni animatorski dosežki (omenimo le Petra Dougana, Bredo Hrovatin in Jekmeja Slapernika) in — po dolgem času — zavidljiva govorna kultura nastopajočih. Posebej je treba izdvojiti glas Nacije Vidmar, ki obvladuje lestvico čustvenih in čutnih odtenkov, od otroške naive do grozljive samopredanosti nehanju.

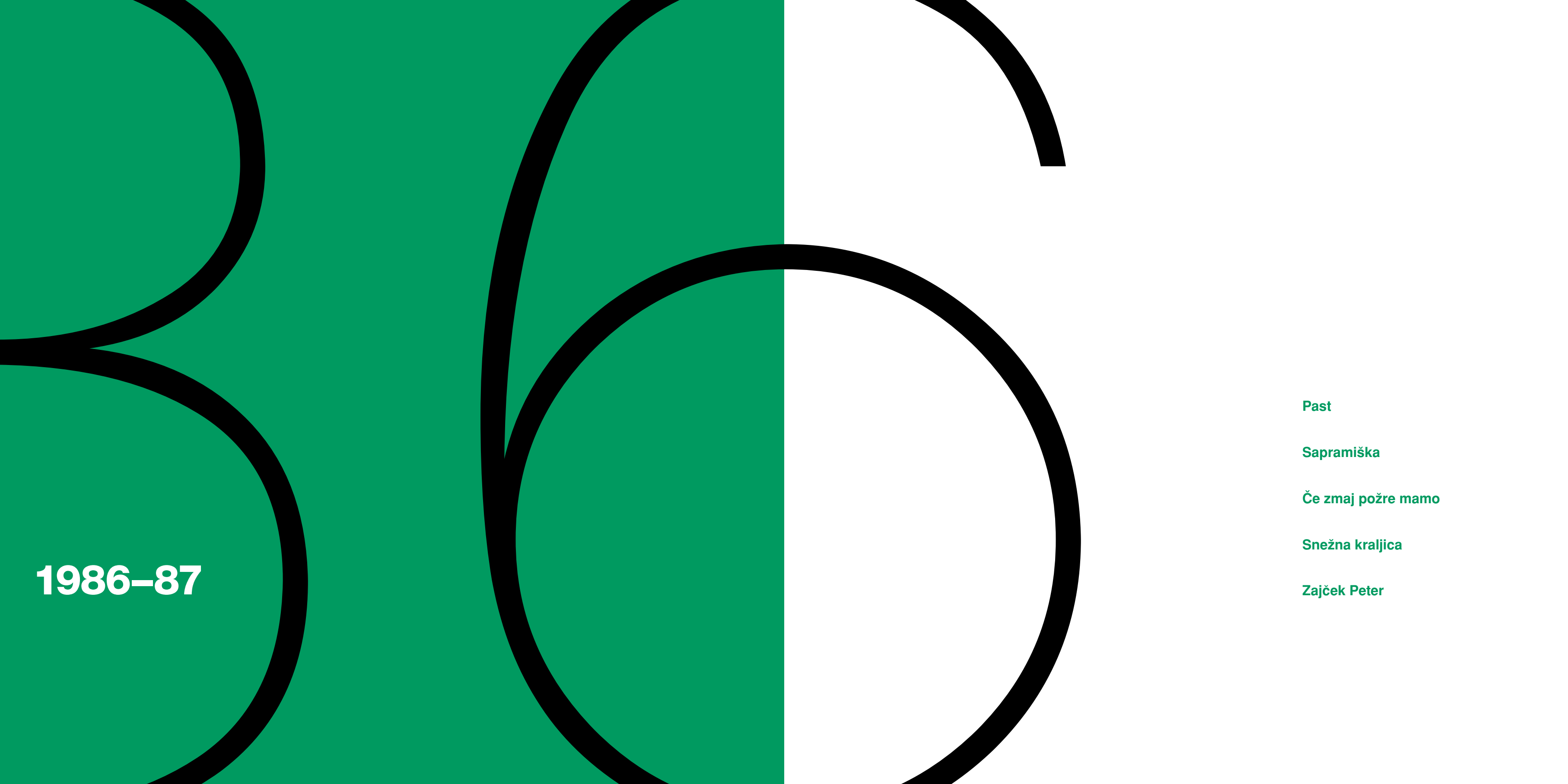
Milan Dekleva, Dnevnik, 17. 5. 1986

Doživetje besede

Z vsem zaupanjem v nove možnosti lutkovnega gledališča na Krekovem trgu ga je režiral Matjaž Loboda in naredil nekaj redkega: polno sožitje z besedo in njeno (za lutkovno gledališče še kako pomembno) likovno predstavitev. Lucidna zamisel, da povabi k upodobitvi »slikarja iz mrtvašnice«, Jožeta Tisnikarja, se je gledališko posrečila. Očitno je nastajalo nekaj takšnega, kar bi imenovali »notranji dialog«. Sporazumevanje med avtorico, njenim likovnim upodabljavcem in tenkočutnim režiserjem.

Stanka Godnič, Delo, 17. 5. 1986

1986–87

Past

Sapramiška

Če zmaj požre mamo

Snežna kraljica

Zajček Peter

Past

Tadeusz Slobodzianek

prevod:
Milan Ljubič
prepesnitev songov:
Ervin Fritz
režija:
Stanislaw Ochmanski
dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Raymond Strzelecki
glasba:
Jože Privšek
lektor:
Jože Faganel
korepetitor:
Borut Lesjak
asistent režije:
Božo Vovk
postavitev luči:
Miran Udovič
tonski mojster:
Silvester Žnidaršič
glasba je bila posneta v tonskem studiu Cankarjevega doma
izdelava lutk:
delavnice Državnega lutkovnega gledališča Arlekin – Łódz, Poljska,
pod vodstvom
Grazyne Lubesz
izdelava scene:
delavnica LGL

premierna zasedba:
Maček – star in utrujen,
nekoliko umetnika
Blaž Vižintin
Pes – užaljen star borec
Nace Simončič
Svinja – v obleki z aktovko
Alja Tkačev
Tiger – imeniten,
strašen, ciničen
Božo Vovk
Človek – dobrohoten,
nikomur ni nič storil
Iztok Jereb
Zajec – plemenit,
pravzaprav zajec
Karel Brišnik
sodelujeta še
Brane Čenčur,
Andrej Slinkar

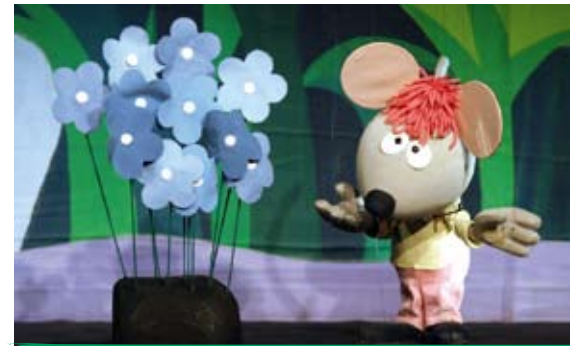
Stara basen z novimi namigi
Prvi gledališki klicaj te predstave je bila scena – gozd, ki so ga sama debela tople rjave barve, v katerem gnezdijo ptički vseh sort. Igralcem, ki so obvladali zahtevno tehniko – vajanga, je dajala odličen prostor za animacijo.
Songi, ki jih je prepesnil Ervin Fritz, so srečno reševali potek pred prehudo poučnostjo, Jože Privšek je napisal pravišno glasbo, postavljeno nekam med sentiment in popevkarstvo, Milan Ljubič se je kot prevajalec govornega dela predstave tako umaknil, da so igralci s pomočjo režiserja še in še v njem odkrivali prostore »med vrsticami« povedanega. In izrabili so jih.

Stanka Godnič, Delo, 3. 10. 1986

Stiska s srečnim koncem
Reči je treba, da je bila predstava organizirana premišljeno, na trenutke perfekcionistično (kar je morda zaščitni znak sodobnega poljskega teatra); bila je korektna v glasovnih in animatorskih dejanjih Blaža Vižintina, Naceta Simončiča, Alje Tkačev, Boža Vovka, Iztoka Jereba in Karla Brišnika.

Milan Dekleva, Dnevnik, 4. 10. 1986

PREMIERA: 17. 10. 1986, VELIKI ODER LGL

Sapramiška

Svetlana Makarovič

režija:
Nace Simončič
likovna zasnova lutk:
Jaka Judnič
likovna zasnova scene:
Miša Pengov
glasba:
Svetlana Makarovič
priredba glasbe:
Lado Jakša
gib:
Nina Skrbinšek
glasba posneta v tonskem studiu
Cankarjevega doma
tonski mojster:
Silvester Žnidaršič
tekst posnet v studiu
Radia Ljubljana
tonski mojster:
Stas Janež
postavitev luči:
Tomislav Bevanda
izdelava lutk:
Ivica Bilek
izdelava scene:
Miša Pengov in delavnica LGL

premierna zasedba:
Teta Grizelda
Nadja Vidmar
Sapramiška
Svetlana Makarovič,
vodi **Breda Hrovatin**
Veverica
Mojca Klemenčič,
vodi **Peter Dougan**
Regica
Svetlana Makarovič,
vodi **Tončka Černilogar**
Mišji strahec
Nace Simončič,
vodi **Peter Dougan**
Doktor Detel
Bojan Marošević,
vodi **Peter Dougan**
sodeluje še
Slavko Milošič

vodja predstave:
Uroš Smasek

število ponovitev: **1.272**
število gledalcev: **220.623**

NAGRADE

1989
ekipa Sapramiške,
plaketa mesta Ljubljane

GOSTOVANJA

1988 Belorusija, Japonska,
Južna Koreja
1988 Nemčija
1990 Brazilija
1992 Pakistan
1993 Južna Koreja,
Portugalska
1994 Hrvaška, Pakistan

1995 Italija, Mehika,
Venezuela, Hrvaška,
Nemčija
1997 Islandija, Hrvaška
1998 Italija, Hrvaška
1999 Mehika, Japonska
2005 Avstrija, Madžarska
2006 Italija, Avstrija

Naj se spominjajo Sapramiške

Tri predstave Sapramiške ljubljanskih lutkovnih kolegov so bile razprodane že med tednom, zato je bilo tokrat joka še malo več kot običajno. Sapramiška je pač ena tistih otroških junakinj, ki "zaljublja vase" cele generacije hlačmanov, in če obstaja tudi v lutkovnem svetu termin kultna predstava, Sapramiška to gotovo je.

Večer, 16. 1. 1995

»Saprasvetlana«

Kako preprosto, pa kako prijetno, kako veselo, pa nič preveč vsiljivo poučljivo. Po zasedbi in odrski likovni zasnovi je predstava komorna. Kar vidiš jo, kako bo lahko potovala po vseh slovenskih odrih in sejala gledališko iskrenost.

Stanka Godnič, Delo, 20. 10. 1986

Zanimiva in pristrčna

Ta pravljica, ki je pred kratkim doživela svojo premiero in se je pravkar vrnila z gostovanja v Beogradu, je v tekstovnem pogledu zanimiva ne toliko zaradi zanimivega in pestrega dogajanja, temveč predvsem zavoljo njegovih zabavnih in duhovitih poudarkov, zaradi dobrodušno humornega odnosa do vseh zapletov in težav.

Režija je s pristrčnimi lutkami ustvarila prikupno dogajanje, polno duhovitih domislic. Animacija je bila dognana (predvsem zabavno poplesavajoči in vrteči se ter s krili zamahujoči detel, smešno »patetična« gestikulacija miške, ljubko lebdeči mišji strahec... Celota: lep lutkovni dogodek, pritegljiv za mlado občinstvo, sam po sebi pa dognan govorni in še bolj animacijski dosežek.

Lojze Smasek, Večer, 11. 11. 1986

Sapramiška Svetlane Makarovič bo doživela tisočo ponovitev

Sapramiška je, kot je na predstavitvi povedala Makarovičeva, nastala iz njene življenjske zgodbe, pri kateri je sicer "slo za več lešnikov, ne samo tri, tudi več je bilo votlih, ne samo eden". Označila jo je za "tipično Svetlanovsko pravljico", za pravljico tipa "skozi življenje v radost". Pravljica brez srečnega konca bi bila pri njenih fabulah, v katerih gre do največjih grozot, "lahko grozna stvar", pri njej nazadnje vedno zmaga tisto, kar je prav.

STA, Primorski dnevnik, 17. 5. 2005

Vrtiljak s sto obrati

Bliskovito se je zavrtela ta uspešnica sožitja med besedo, glasbo, govorico, odrsko podobo in njeno animacijo prek naših odrov za mlade, radoželjne oči (pa tudi starejši so svoj pogled pritaknili). Sapramiška v režiji starega lutkarskega »mačka« Naceta Simončiča slavi svoj stoti jubilej v Desklah – kar zgovorno dokazuje, da je Lutkovno gledališče odprto vsemu slovenskemu kulturnemu prostoru.

Delo, 2. 2. 1987

PREMIERA: 12. 12. 1986, VELIKI ODER LGL

Če zmaj požre mamo

Alenka Goljevšček

režija in priredba besedila:

Ksenja Murari
besedila pesmi:
Zdravko Zupančič,
Alenka Vogelnik

likovna zasnova:

Alenka Vogelnik
glasba:
Zdravko Zupančič

koreografija:

Drago Grabnar

lektor:

Eva Blumauer

glasba posneta v tonskem

studiu Cankarjevega doma

tonski mojster:

Silvester Žnidaršič

postavitev luči:

Edi Martinčič, Miran Udovič

izdelava lutk in scene:

Alenka Vogelnik, Anja Dolenc,

Jože Lašič, Silvan Omerzu,

Mitja Ritmanič, Mojca Vipotnik

navezava marionet:

Mitja Ritmanič

premierna zasedba:

Mama
Alja Tkačev

Zmaj
Alja Tkačev

Jurček

Nina Skrbinšek

Striček

Iztok Jereb / Marko Velkavrh

Pikec

Alenka Pirjevec

Copati

Berta Bojetu

Budilka

Sonja Kononenko

Telefon – škatla

Bojan Marošević

Telefon – slušalka

Blaž Vižintin

Postelja

Jernej Slapernik

Semaforja

Bojan Marošević, Blaž Vižintin

Usoda

govori **Alja Tkačev**

uvodno pesem pojeta

Zdravko Zupančič,
Alenka Vogelnik

sodelujejo še

Brane Čenčur,

Matjaž Pompe,

Andrej Slinkar

vodja predstave:

Uroš Smasek

razsvetljava:

Miran Udovič,

Tomislav Bevanda

število ponovitev: **24**

število gledalcev: **4.542**

Paša za oči

Likovna zasnova predstave Alenke Vogelnik je bila pregledna, a v svoji barvitosti in risbi razkošna, razkošna v detajlih. Na sceni, ki združuje telesni, marionetni in senčni teater, uprizarja režiserka Ksenija Murari mali ognjemet odrskih domislic. Vse je podrejeno tempu, tako luč kot mizanscenski premiki, koreografija (Drago Grabnar) in kratki songi (glasba: Zdravko Zupančič). Sugestivna je lutka Zmaja, ki jo odlično animira Alja Tkačev. Vidnejše vloge so oblikovali še Nina Skrbinšek, Alenka Pirjevec in Berta Bojetu.

»Če zmaj požre mamo« je predstava, ki ne bo dolgočasila. Ne manjših, ne večjih otrok. Je predvsem paša za oči in kot taka eden vidnejših ansambelskih (tudi tehničnih) dosežkov Lutkovnega gledališča Ljubljana,

PREMIERA: 26. 3. 1987, VELIKI ODER LGL

Snežna kraljica

Hans Christian Andersen
Matjaž Loboda

režija:
Matija Milčinski
dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Mik Neven Simčič
glasba:
Jani Golob
glasba posneta v tonskem
studiu Cankarjevega doma
tonski mojster:
Silvester Žnidaršič
izdelava lutk in scene:
Anja Dolenc, Jože Lašič,
Silvan Omerzu, Mitja
Ritmanič, Mojca Vipotnik

premierna zasedba:
Hudobni spak
Nina Skrbinšek
Gerda
Berta Bojetu
Kay
Karel Brišnik
Babica
Alenka Pirjevec
Snežna kraljica
Alenka Pirjevec
Starka
Alenka Pirjevec
Vran
Nace Simončič
Princesa
Lučka Drolc
Princ
Karel Brišnik
Razbojniki
Nace Simončič,
Karel Brišnik,
Nina Skrbinšek
Razbojnikova žena
Alenka Pirjevec

Razbojnikova hči
Lučka Drolc
Golob
Alenka Pirjevec
Jelen
Nace Simončič
Finka
Lučka Drolc
Vrtnica
Lučka Drolc
sodelujeta še
Cveto Škorja,
Božidar Müller

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Miran Udovič
odrski mojster:
Milan Hrast

število ponovitev: **33**
število gledalcev: **5.778**

Razigrane sence

Posrečena kombinacija izrazi-
te glasbe (včasih celo nekoliko
preveč vsiljivo prisotne), doga-
janske pestrosti (posrečene zme-
si žive igre na začetku, ki bi lah-
ko bila nekoliko krajša, bolj str-
njena, in senčnega gledališča ži-
vih oseb in lutk) in projicirane
večplastne likovno bogato izra-
zne scenografije je ustvarila živo
in polnokrvno, bogato dogajanj-
sko razsežnost uprizoritve.

Snežna kraljica je kljub posa-
meznim pomislekom, kot celota,
stvaritev, ki je polna svojevrstne-
ga, krhkega, poetičnega anderse-
novskega ozračja, sporočilnih
razpoloženj in priložnosti za uži-
vanje v lepoti likovne razgibano-
sti. Poleg tega pa pomeni lep na-
predek Lutkovnega gledališča
Ljubljana pri osvajanju senčnega
lutkovnega gledališča

Lojze Smasek, Večer, 21. 5. 1987

Zajček Peter

Ervin Fritz

PREMIERA: 16. 4. 1987, KULTURNICA LGL

režija:
Peter Dougan
dramaturgija:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Jože Lašič
glasba in korepeticije:
Borut Lesjak
glasba posneta v tonskem studiu Cankarjevega doma
tonski mojster:
Silvester Žnidaršič
postavitev luči:
Božidar Miler
izdelava lutk in scene:
Anja Dolenc,
Jože Lašič,
Silvan Omerzu,
Mitja Ritmanič,
Mojca Vipotnik,
Franci Suhadolnik,
Milan Hrast

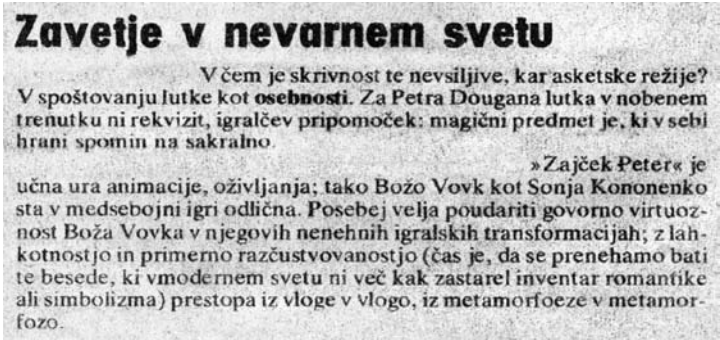
premierna zasedba:
oče, šimpanzek Tomi,
šimpanzovka, divja svinja
Kunigunda, divji prašič Alfonz,
prašički, poni Ferdinand, koklja,
kengurujka, deček, tjulen Olof,
zajček Peter, zajka, miličnik
Božo Vovk
Monika, žirafa Agata
Sonja Kononenko
lutke vodijo
Bojan Marošević,
Marko Velkavrh,
Sonja Kononenko,
Božo Vovk

vodja predstave:
Uroš Smasek
razsvetljava:
Matjaž Pompe
scenski manipulant:
Andrej Slinkar

število ponovitev: **86**
število gledalcev: **7.225**

Lojze Smasek, Večer, 20. 4. 1987

Milan Dekleva, Dnevnik, 21. 4. 1987

Stanka Godnič, Delo, 18. 4. 1987

1987–88

Kaj mora Sova opraviti jeseni

Mali strah Bavbav

Lizistrata

Petnajst

Kaj mora Sova opraviti jeseni

Polonca Kovač

PREMIERA: 27. 10. 1987, KULTURNICA LGL

režija:
Boštjan Korbar
dramaturgija in besedila pesmi:
Matjaž Loboda
likovna zasnova:
Fojž A. Zorman
glasba in korepeticije:
Aleš Kersnik
izdelava lutk in scene:
Fojž A. Zorman in
delavnica LGL

premierna zasedba:
Slikar
Iztok Jereb
Sova
Alja Tkačev
Papagaj
Blaž Vižintin

vodja predstave:
Uroš Smasek
razsvetljava:
Božidar Miler

število ponovitev: **31**
število gledalcev: **4.267**

Toplo in veselo
Uprizoritev je vsa v toplih barvah igre, lutk in scene, posrečeno razčlenjena na dobrodušnega in prijaznega Slikarja, na avtoritativno vsevedno odločno Sovo in na poskočno potepuškega nagajivega Papagaja.

Lože Smasek, Večer, 29. 10. 1987

Blede barve sovine jeseni
Navzlic omenjenim zadregam ostaja najboljši del predstave igra sama (v harmoniji s tekočo animacijo lutk). Izток Jereb, Alja Tkačev in Blaž Vižintin so večje oblikovali svoje vloge: znali so biti otroško »naivni« pa spet psihološko dovolj prepričljivi v oblikovanju karakterjev svojih živalskih junakov.

Milan Dekleva, Dnevnik, 29. 10. 1987

**Novo in staro
v lepi zvezi**
Komorni ansambel – Alja Tkačev, Blaž Vižintin in Izток Jereb – je utečen. Nenehno spominja na nedolžne, nikakor agresivne odmeve nesporazumevanja in končnega sporazumevanja.

Stanka Godnič, Delo, 31. 10. 1987

PREMIERA: 29. 10. 1987, VELIKI ODER LGL

Mali strah Bavbav

Maria Clara Machado
Michel Simon

prevod in priredba za
utkovni oder:
Janko Kos
režija (po konceptu Jožeta
Pengova):
Peter Dougan
zasnova lutk:
Slavko Hočevar
zasnova scene:
Albin Rogelj
glasba:
Borut Lesjak
izdelava lutk:
Slavko Hočevar
izdelava kostumov:
Majda Podvršič,
Magda Zajc
obnovitev lutk in scene:
delavnica LGL
postavitev luči:
Miran Udovič

premierna zasedba:
Jernač
Karel Brišnik
Dimač
Bojan Marošević
Mihol
Nace Simončič,
vodi **Marko Velkavrh**
Lesena noga
Božo Vovk
Bavbav
Sonja Kononenko
Mama strah
Berta Bojetu
Magdalenka
Lučka Drolc
Gerundij
Blaž Vižintin
Frlež
vodi **Nina Skrbinšek**

vodja predstave:
Lojze Sedovnik
razsvetljava:
Miran Udovič
odrski mojster:
Milan Hrast
scenski manipulant:
Andrej Slinkar

število ponovitev: **43**
število gledalcev: **8.635**

Igra nekega spomina

Premiera igre »Mali strah Bavbav« Marie Clare Machado in Michela Simona (v prevodu in priredbi Janka Kosa) bi lahko bila le vljudnostno obujanje spomina na zametek sodobne lutkovne dramaturgije v Sloveniji: na trenutek, ko je bilo treba zavreči stereotipne vzorce »ideološkega in poučevalnega teatra za otroke«. Lahko bi bila soočanje »postmodernega« ustvarjalca s prakso nastopajočega »modernizma«. Bila pa je, tako se mi zdi, nekaj več. Bila je namreč vrnitev k sami lutki, k zakritju igralca in animatorja: vrnitev h klasičnemu paravanu. Tehnologija igre je njena vsebina: forma znova postaja sporočilo.

Milan Dekleva, Dnevnik, 31. 10. 1987

Dvojni dosežek

Mali strah Bavbav 1987 je dvojni dosežek — je spomin na velikega lutkarja Jožeta Pengova in nova, današnja stvaritev za novo, današnje mlado občinstvo. Da je prvo izraženo z drugim, drugega pa v tej obliki ne bi bilo brez prvega, je samo dokaz za spodbudno moč iskal-ske tradicije slovenskega lutkarstva.

Lojze Smasek, Večer, 31. 10. 1987

Lizistrata

Aristofan

PREMIERA: 13. 12. 1987, VELIKI ODER LGL

prevod:
Fran Bradač
režija, dramaturgija, glasba:
Edi Majaron
koreografija, asistenca režije:
Damir Zlatar Frey
likovna zasnova, postavitve luči:
Zlatko Bourek
lektor:
Jože Faganel
izdelava lutk in scene:
Zlatko Bourek, Anja Dolenc,
Jože Lašič (oblikovanje lutk),
Silvan Omerzu, Mitja
Ritmanič, Franci Suhadolnik,
Mojca Vipotnik, Milan Hrast
(mizarska dela)

premierna zasedba:
Lizistrata – vodja starcev
Alja Tkačev
Kalonika – starec
Lučka Drolc
Mirina – stražar
Nina Skrbinšek
Lampito – mestni svetovalec –
starec
Berta Bojetu
Voditeljica žen – Kinesias
Alenka Pirjevec
Žena – Špartanec
Sonja Kononenko
Žena – Atenec
Breda Hrovatin
Pes
Jernej Slapernik

glasbena spremljava:
Sonja Kononenko,
Uroš Smasek

vodja predstave:
Uroš Smasek
razsvetljava:
Božidar Miler
scenski manipulant:
Andrej Slinkar
odrski mojster:
Milan Hrast

število ponovitev: **20**
število gledalcev: **5.072**

NAGRADE

1990
Mednarodni festival v Minsku,
nagrada za skupinsko delo

GOSTOVANJA

1988 **Avstrija**
1990 **Belorusija**

Vsa oblast ženskam
V izboru barv in oblik, v persiflažu glasbe in dejanju primernem odrskem gibu (koreografija Damira Zlatarja Freya) izraža predstava nedvomne kakovosti. Prav tako v igralskem dometu na čelu z zmagovito nasprotnico moškega spola v duhoviti interpretaciji Alje Tkačeve.

Marija Grgičević, Vjesnik, 15. 9. 1989

Dogajanjjska razigranost
Uprizoritev, ki sodi v eksperimentalno raziskovalni program Lutkovnega gledališča Ljubljana in je namenjena odraslemu občinstvu, je zanimiv in iskriv dosežek, ki bi mu nekoliko intenzivnejši lutkovni delež lahko še samo koristil.

Lojze Smasek, Večer, 23. 12. 1987

Kar zmore lutkovna uprizoritev, gledališka pa ne – je potenciranje erotičnih in faličnih elementov, ki so po teoriji lastni starogrški komediji – razboritost današnjega časa se izjemno uveljavi v briljantnih likovnih rešitvah likovnika Zlatka Boureka, ki jih potem Majaron radikalno izkoristi v svoji režijski postavitvi.

Vladimir Kocjančič
Dogodki in odmevi, 14. 12. 1987

Sončno in sveže
Ne o Ediju ne o Zlatku ne tratimo besed in papirja, vemo, da sta prva YU (in širše) teatarska liga. Ne le lutkarska. O sami Lizistrati pa je mogoče napisati širši esej. Sijajen ansambel Lutkovnega gledališča (Tkačev, Drolc, Skrbinšek, Bojetu, Kononenko, Hrovatin in Slapernik) ter ostali sopotniki so skupno bleščeče opravili svoje delo, ter je ta predstava – doživetje, v kateri smo vsi temeljito zmanipulirani.

Momčilo Popadić
Slobodna Dalmacija, Split, 14. 9. 1989

Petnajst

Ivan Predmerský

PREMIERA: 4. 3. 1988, VELIKI ODER LGL

prevod:
Metka Zobec

režija:

Uroš Trefalt

dramaturgija:

Ivan Predmerský

likovna zasnova:

Tomáš Ctibor, Uroš Trefalt,

Dan Pirsč

izbor glasbe:

Ilija Šurev, Uroš Trefalt

lektor:

Jože Faganel

izdelava lutk in scene:

Anja Dolenc, Jože Lašič

(oblikovanje), **Silvan Omerzu,**

Mitja Ritmanič, Franci

Suhadolnik, Mojca Vipotnik,

Milan Hrast (mizarska dela)

postavitev luči:

Božidar Miler,

Miran Udovič

premierna zasedba:

On

Karel Brišnik

Vila

Alja Tkačev

Dobrodelnež

Iztok Jereb

Beruška

Nadja Vidmar

Starka

Alja Tkačev

Princ – Fant

Iztok Jereb

Lepotica

Sonja Kononenko /

Berta Bojetu

Velikan Velebradec

govori **Ivo Godnič**

Starec Ilgmus

Iztok Jereb

animacija lutk

Marko Velkavrh,

Blaž Vižintin

tehnično vodstvo:

Marko Perme

vodja predstave:

Lojze Sedovnik

razsvetljava:

Božidar Miler,

Miran Udovič

scenska manipulanta:

Matjaž Pompe,

Cveto Škorja

odrski mojster:

Milan Hrast

število ponovitev: **9**

število gledalcev: **291**

Nasprotovanje ozkosti

V uprizorjalski drugačnosti, v odkrivanju novega gledalnega prostora, v prisotnosti posameznih novih možnosti na različnih ravneh (ob, brez dvoma, neizživeti lutkovni animaciji) je vrednost tega projekta. Kot celota Petnajst še ni celosten uprizoritveni dosežek. S posameznimi silnicami pa pomeni zanimiva odkritja, ki je njihov pomen v dragoceni izkušnji za kompletnejše prihodnje stvaritve.

Igra v vmesnem prostoru

Opisani avanturi ne manjka zanimivih spektakelskih domislic: nanizane so po principu hlastne, filmske montaže senzacij, ki se (hote?) nočejo skleniti v logičen, racionalen odrski sistem.

Milan Dekleva, Dnevnik, 8. 3. 1988

Lojze Smasek, Večer, 7. 3. 1988

